

TESTIMONI DE DEU MISSIONERS CATALANS AMB MOTIU DEL DOMUND

Casa seva, el món

Roger Marco i Maria Palau, un jove matrimoni missioner a la República Dominicana.

«Quan el missioner arriba a la missió, l'Esperit Sant ja hi és present»

Entrevista al missioner tarragoní Lluís Solé i Fa, bisbe de Trujillo (Hondures)

P 16-17

«No sóc creient, però veig Déu en cada acte solidari que fan tants creients»

Pilar Rahola va fer el Pregó del Domund a la Sagrada Família. / Agustí Codinach

P 25

El nou curs arrenca a Catalunya amb 82 seminaristes majors

P 10-11

Els set nou seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.

Un veneçolà, nou general dels jesuïtes

P 12

Pensant-ho millor

Vers altres models de governança

El món és cada vegada més complex, la societat constata que «com més progrés, més atur i patiment», sobretot entre els col·lectius més desfavorits. És totalment injustificable que l'aplicació d'una determinada política econòmica pugui actuar injustament contra les persones. Els responsables dels governs es troben, cada dia, amb més dificultats per poder donar les respostes adequades, ja que la major part d'aquestes dificultats tenen el seu origen i les seves causes en centres de decisió molt allunyats de l'entorn que administren.

La realitat global que ens embolcalla ha limitat moltes possibilitats que fins ara havien estat en mans de les administracions i dels agents socials més propers. És essencial trobar fórmules que permetin coordinar els diferents nivells en la presa de decisions: si el món s'ha fet «més petit», cal generar models de governança més amplis i transversals — globals — que contemplin la humanitat com un tot i alhora, entenguin que tots els humans són, de la mateixa manera, dignes de respecte i d'oportunitats.

Des de l'encíclica *Pacem in terris*, l'Església ha insistit que el món necessita ser governat des

d'una perspectiva global, però molt més humanitzada. És necessari que l'ésser humà sigui el centre de totes les polítiques, del desenvolupament científic, del món econòmic i laboral, cercant un ampli consens que generi altres maneres d'entendre el desenvolupament, destacant el valor propi de cada criatura, com a veritable testimoni de generosa responsabilitat pública i personal.

Estem cridats a apostar per un nou model de vida, més sobri, que redueixi la malversació dels recursos, les necessitats fútils i augmentin les possibilitats de tots. Cal fer-ho, «amb sanes pressions» sobre aquells que exerceixen l'ordre polític, econòmic i social, tot reforçant actituds col·lectives, per tal que tot ésser humà sigui respectat. La participació real del teixit social permetrà assolir noves fórmules de governança compartida, amb discriminació positiva vers els membres més vulnerables. Necessitem un nou paradigma basat en la justícia i la generositat, que superi el fred imperi d'una llei sense cor que no sempre acaba sent favorable per als éssers més febles. Tenim el deure d'intentar-ho pel bé de les futures generacions.

Carme Borbonès
Presidenta de
Càritas Catalunya

La setmana en tuits

Antonio Pelayo @AntonioPelayo5

Sacerdot i periodista

L'espanyol ha estat la llengua dominant entre els pelegrins que han viscut a Roma la canonització de 7 sants: Manuel González entre ells

Sor Lucía Caram @sorluciacaram

Dominica contemplativa

No patiu per mi. La gent d'Alba de Tormes m'han acollit molt bé. La plaça estava plena. Alguns intolerants han volgut fer mal. No han pogut

Llorenç Puig @puigpuig

Delegat dels jesuïtes a Catalunya

«Treballar per allò que avui sembla impossible», primeres paraules del nou P. general dels jesuïtes

Maria Núria Revetlle @marianuria2011

Periodista de Catalunya Ràdio

Catalunya lidera el nombre de desnonaments efectius d'habitatges, amb més de 4.000, durant el segon trimestre d'aquest any

Carles Puigdemont @KRLS

President de la Generalitat de Catalunya

Molt agraït per la generosa acollida que m'ha dispensat avui la comunitat de Montserrat i el seu pare abat, Josep M. Soler

Joan Capdevila @e2f67c15fafb434

Enginyer

@sagradafamilia Alguns la critiquen però crec que és un reflex de la fe de milers de cristians de moltes generacions

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 28 d'octubre del 1717: les tropes de Felip V entren a l'Alguer. Curiosament, allà la llengua catalana continuarà sent utilitzada pel municipi, notaris, actes...

Zoom

Eduard Brufau

El premi Nobel de Literatura d'enguany ha sorprès tothom; el jurat ha atorgat aquest guardó al reconegut cantautor Bob Dylan «per haver creat expressions poètiques noves en la gran tradició de la cançó americana». El pare de temes icònics com ara «Escolta-ho en el vent» o «Els temps estan canviant» també és autor de tres discos de música cristiana i l'any 1997 va actuar davant de Joan Pau II en un Congrés Eucarístic celebrat a Bolonya.

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda
Coordinador d'Informatius

Trencaments i persistències

Paraules d'amor (dimarts de 20 a 21 h) és un programa sobre educació i família produït per l'associació FERT i presentat per Magda Minguet i Sandra Carmona. L'11 d'octubre abordava la dura realitat de la separació, la nul·litat i el divorci, «una ruptura amb greus conseqüències per a la persona i sobretot per als fills». Des de la realitat dels trencaments creixents, els orientadors familiars donaven pautes per viure aquestes situacions de la millor manera possible. L'advocada Carmen Valverde, experta en dret matrimonial, aclaria que «separació, divorci i nul·litat són camins diferents que surten d'una crisi amb el denominador comú de donar pas a un trencament de la convivència». D'altra banda, la *Fórmula Estel* continua obrint portes a la música catalana moderna. El dijous 13 d'octubre, Mercè Raga entrevistava Roc Puig, que acaba de presentar *Foc i Cendra*, el seu segon treball. L'artista assegurava que, «la clau per tirar endavant un projecte musical és la constància i creure en un mateix». Ràdio Estel ha ofert als oients entrades per a la presentació de dissabte 22.

Editorial

90 anys del Domund

Malgrat les inevitables crítiques, el fet d'haver triat per al pregó del Domund d'enguany Pilar Rahola, que es presenta com a no creient, és un doble encert: d'una banda, ajuda a normalitzar públicament les relacions de l'Església amb la resta de la societat, de l'altra, implica que la comunitat catòlica es deixa interpel·lar per una veu molt escoltada i una opinió molt llegida. La periodista va reiterar la seva admiració envers els missioners: «Quina idea lluminosa, quin ideal tan elevat sacseja la vida de milers de persones que un dia decideixen sortir de casa seva, travessar fronteres i horitzons i aterrar als indrets més abandonats del món, en aquells forats negres del planeta que no surten ni als mapes! Quina revolta interior han de viure, quina grandesa d'ànima han de tenir, dones i homes de fe, l'amor a Déu dels quals els porta a entregar la vida al servei de la humanitat! No imagino cap revolució més pacífica, ni cap més fita més grandiosa.» Rahola

va reivindicar conceptes com «caritat cristiana» i «evangelització»: «Per què no ha de ser pertinent portar la paraula d'un déu lluminós i bondadós, que també aspira a millorar el món? Per què (...) fer propaganda ideològica és correcte, i evangelitzar no ho és? (...): perquè els qui ho rebutgen ho fan també per motius ideològics i no per posicions ètiques.» En l'emblemàtic marc de la Sagrada Família, l'escriptora va arribar a dir que els deu manaments permetrien «tornar a alçar la civilització moderna» i que «només caldria que els polítics apliquessin les lleis del catecisme, perquè no hi hagués corrupció, ni falsedat, ni manca d'escrúpols. El catecisme, sens dubte, és el programa polític més sòlid i fiable».

El bisbe Joan Carrera i Pilar Rahola es van admirar recíprocament. Arran del seu cinquantenari d'ordenació sacerdotal, el 2004, la periodista el felicitava en un article al diari *Avui*: «Bisbe, permet-me que et converteixi en símbol. Els que estimem aquest vell

i sovint mesell país, veiem en tu l'exemple del que és el compromís cristià amb Catalunya: compromís amb la terra, amb la llengua, amb el dret i amb la gent. Lluny de mirades integristes de la fe, aliè a les conspiracions de saló, implicat en la ferida col·lectiva, com només ho pot estar qui entén la seva fe com un servei.» I el bisbe li responia amb simpatia: «El fet que no partim d'una mateixa fe, en sentit religiós, no ens priva de trobar-nos en el mateix camí: en certes qüestions creiem coses diferents, en altres la diferència és més en el nom que no pas en el contingut.» Tot un estil de diàleg.

Amb motiu de l'especial del Domund, hem contactat amb la missionera tarragonina Maria Isabel Correig, que treballa a Kinshasa (República Democràtica del Congo). Ens ha manifestat el desig de rebre *Catalunya Cristiana* en paper. És per això que fem una crida a algun padrí o padrina que amb la seva aportació faci possible que Maria Isabel Correig pugui rebre notícies de casa seva. Escriviu-nos a redaccio@catalunyacristiana.cat

La redacció us proposa

En defensa de la família i d'una feina digna
Les Càritas catalanes han atès més de 500.000 persones
P 9

125 anys del Museu Episcopal de Vic
Parlem amb el seu director, Mn. Josep Maria Riba
P 26

Sor Lucía Caram explica la seva trobada amb el Papa
«Gràcies, Francesc, per confirmar-nos en la fe i en el servei»
P 14

Velázquez i Murillo, cara a cara
Sevilla dedica una exposició a aquests dos grans pintors
P 27

Un nou llindar

Sebastià Taltavull
Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca

Sant i Doctor de l'Església

Sembla que així serà. És el reconeixement d'un home extraordinari, Ramon Llull, laic, entregat a la causa del Regne per fer intel·ligible en el cor de la humanitat el misteri de l'amor de Déu. Ho viu així: «Digué l'amic a l'Amat: jo no he deixat d'amar-vos des del dia que vos vaig conèixer. Car en Vós i per Vós i amb Vós he estat, onsevulla que fos. Respongué l'Amat: Ni jo, després que tu m'haguessis conegut i amat, mai t'he oblidat ni mai per mai t'he enganat ni t'he fallat.»

Certament, estam davant d'un home excepcional, en la seva dimensió humana intel·lectual, però sobretot en la seva dimensió cristiana, expressió d'una fe profunda en el Déu que és Amor, actitud i do que el porten a ser missioner de la coherència amb què l'home pot situar-se davant del món, descobrir-hi i fer-hi present el Déu que estima. Una personalitat qualificada d'extraordinàriament rica, única, fascinant i encisadora. Així, ens és vehicle humil per trobar el lloc de la fe en el cor de la vida, en l'organització de les relacions humanes, familiars, socials, educatives, interreligioses i institucionals.

El testimoni de Ramon Llull ens orienta a trobar el punt d'equilibri d'una autèntica laïcitat que afavoreixi el sentit de Déu en el cor del món, precisament quan tanta gent es demana pel sentit de la vida enmig de dubtes i decepcions. La seva sensibilitat el fa connectar amb qualsevol inquietud cultural per orientar-la a trobar la via de l'esperit, justament allà on la raó tan humana pot esdevenir recerca sincera d'aquella font que associa de sentit.

La canonització de Ramon Llull ens ajudarà de ben segur a obrir els ulls a un nou camí de comprensió de la vida i de les persones des del valor de l'amor, i la declaració de Doctor de l'Església farà un excel·lent servei d'obertura al diàleg entre el pensament i la fe, espai necessari per organitzar la nostra societat des d'unes noves premisses, almanco les que no obliden que l'amor de Déu n'és la seva raó i fonament.

El diumenge 23 d'octubre l'Església celebra la Jornada Mundial de les Missions (Domund) amb el lema «Surt de la teva terra». És una oportunitat de posar en valor la tasca de milers de missioners i missioneres (500 catalans i 13.000 espanyols) presents arreu del món, així com de participar en una col·lecta especial per col·laborar-hi econòmicament. Aquesta edició té un matís especial, primer perquè és el 90è aniversari de la celebració del Domund, i en segon lloc perquè

la diòcesi de Tarragona ha estat l'escollida per acollir els actes previs *El Domund al descobert*, organitzats per Obres Missionals Pontifícies (OMP). Els missioners catalans han ocupat un lloc privilegiat en els actes celebrats a Tarragona. Així, en l'exposició celebrada al Centre Tarracense El Seminari, s'ha pogut conèixer el testimoni d'un missioner de cadascuna de les deu diòcesis catalanes. En col·laboració, doncs, amb OMP, us oferim els seus testimonis.

La diòcesi de BARCELONA té 210 missioners (30 a Àfrica, 133 a Amèrica, 12 a Àsia i 35 a Europa). D'ells, 119 són homes i 91 dones.

«Vaig viure l'esperit missioner al Seminari Conciliar de Barcelona. Als dos anys de sacerdot, vaig arribar a Calama. Em va atrapar aquest oasi al desert del nord xilè: el treball amb els miners del coure i amb els pobles de la preserralada. Estic convençut que el Senyor em volia allà. En comptes dels cinc anys previstos, en porto més de cinquanta. A poc a poc, vam anar descobrint el valor de la religiositat popular que, amb les seves limitacions, havia mantingut la fe del poble.»

ENRIC OLIVÉ TURÚ
Sacerdot diocesà de Barcelona (OCSHA)

Enric Olivé Turú va néixer a Castellbisbal (Barcelona) el 18 de desembre del 1936. Fa 50 anys que és a la diòcesi de San Juan Bautista Calama. Fins al nomenament del seu bisbe, el juliol d'enguany, va ser el màxim responsable d'aquesta jove diòcesi, erigida el 2010. Va fundar la residència d'ancians deseparats Mi Hogar. L'acompanya en la missió la seva germana M. Rosa, una laica compromesa també en el quefer missioner.

La diòcesi de GIRONA té 45 missioners (9 a Àfrica, 26 a Amèrica, 1 a Àsia i 9 a Europa). D'ells, 16 són homes i 29 dones.

«Encara recordo quan vaig deixar la meva diòcesi de Girona per anar a preparar-me a Madrid i a París. Quants cops no vaig meditar amb Abraham sobre deixar-ho tot. Després vaig anar a Togo. Quin canvi va suposar per a mi! Surt de la teva terra. Deixa la teva manera de pensar. Deixa la teva manera de ser. Deixa que Déu t'ompli la vida. I ara, vuit anys després, em trobo amb la paradoxa que ja no deixo cap terra. Girona és casa meva. Togo és casa meva. Vaig sortir per deixar-ho tot i ho vaig guanyar tot. Gràcies, Senyor, per haver-me cridat. Gràcies, Senyor, per haver-me enviat.»

JOAN SOLER I RIBAS
Sacerdot diocesà de Girona (IEME), missioner a Togo

Joan Soler i Ribas va néixer el 22 de juliol del 1975 a Olot (Girona), on també va ser ordenat sacerdot el 20 de novembre del 2005. Des del febrer del 2009 és a Togo. Actualment a la Paroisse de Saint Paul, a Dapaong. Des del seu blog enjoansoler.blogspot.com, relata la realitat de la missió.

La diòcesi de LLEIDA té 28 missioners (1 a Àfrica, 23 a Amèrica, 3 a Àsia i 1 a Europa). D'ells, 18 són homes i 10 dones.

«Sortir de la meva estimada terra catalana, on vaig néixer, créixer i rebre els vots religiosos, no em va resultar fàcil. Després de gairebé 30 anys per terres sud-americanes, puc dir que he crescut com a dona, com a persona i com a religiosa. Avui dic un GRÀCIES enorme a Déu per tot el que visc i pel que rebo, que és moltíssim més del que dono. És un regal immens per a la meva vida haver passat pel Brasil i ser ara en aquesta bella terra xilena.»

MONTSERRAT CALDERÓ GIMÉNEZ
Religiosa Cor de Maria, missionera de Xile

Montserrat Calderó Giménez va néixer el 31 de gener del 1951 a Lleida. És religiosa des del 1973 i missionera a Amèrica Llatina des de fa 30 anys. Primer al Brasil i des del 2013 a Xile. Al Brasil acompanyava les famílies del Parque Santa Cruz (Barri de Goiania), i feia classes d'espanyol a l'ONG fundada per la seva Congregació en aquell sector.

La diòcesi de SANT FELIU té 23 missioners (4 a Àfrica, 17 a Amèrica, 1 a Àsia i 1 a Europa). D'ells, 12 són homes i 11 dones.

«Sortir de la meua terra va significar perdre seguretats i moltes comoditats, però es va traduir en aquesta aventura magnífica de trobada profunda amb tantes persones i històries d'aquests pobles. El meu lloc és avui un horitzó molt més ample del que vaig deixar a la meua terra natal de Barcelona. Des de fa dotze anys visc a Zàmbia, acollida per un poble senzill i somrient, i confirmada en la meua vocació a compartir l'alegria de la trobada amb Jesús.»

EULÀLIA CAPDEVILA ENRÍQUEZ
Religiosa comboniana, missionera a Zàmbia

Eulàlia Capdevila Enríquez va néixer a Esplugues de Llobregat (Barcelona), el 8 de gener del 1976. Des del 2004, és missionera a Zàmbia, on les missioneres combonianes desenvolupen diferents projectes. Tot i que des dels 12 anys va sentir la crida missionera, no va entrar en contacte amb les Combonianes fins que no va acabar els estudis d'Enginyeria Agrícola. El 2003 va fer la primera professió religiosa.

La diòcesi de SOLSONA té 28 missioners (8 a Àfrica, 19 a Amèrica Llatina i 1 a Àsia). D'ells, 16 són homes i 12 dones.

«Vaig sortir de la meua terra fa 37 anys i vaig emprendre l'aventura missionera a Guatemala. Us podria explicar moltes experiències boniques i d'altres de difícils que m'ha tocat viure al costat de les comunitats cristianes: temps de persecució per seguir l'Evangeli de Jesús, on vam veure morir tres companys missioners del Sagrat Cor i molts catequistes, avui en procés de beatificació. La seva sang ens ha enfortit per continuar evangelitzant.»

M. TERESA MALAGARRIGA
Religiosa dominica de l'Anunciata, missionera a Guatemala

M. Teresa Malagarriga va néixer el 30 de novembre del 1945 a Puig-reig (Barcelona). Des del 1979 és missionera a Guatemala. Allà treballa en la missió parroquial d'Uspantan, a Santa Cruz del Quiché. També acompanya un grup de joves indígenes (maies) en l'educació a la fe.

La diòcesi de TARRAGONA té 37 missioners (6 a Àfrica, 27 a Amèrica, 1 a Àsia i 3 a Europa). D'ells, 15 són homes i 22 dones.

«Geogràficament vaig sortir de la meua terra i vaig entrar en una altra terra, al Congo. País molt llunyà, una altra raça, una altra mentalitat, altres costums... Em sentia enviada com a testimoni de l'amor de Déu i em vaig situar com a germana dels congoleesos. Vaig comprendre que el més important no era tant "fer coses", sinó compartir la vida en actitud de donar i rebre. L'esperit missioner em va permetre entrar en una dinàmica de fraternitat universal.»

M. ISABEL CORREIG BLANCHAR
Laica diocesana, missionera a R.D. Congo

M. Isabel Correig Blanchar va néixer el 7 de novembre del 1940 a Reus (Tarragona). Des del 1970 és a Kinshasa, on va fundar el 2014 juntament amb l'actual bisbe d'Inongo, Philippe Nkiere, l'Associació Ekolo Ya Bondeko (Poble de Fraternitat). És la coordinadora d'aquesta associació creada per evangelitzar les relacions humanes. L'11 de juny del 2015 va rebre a Reus el premi Gaudí Gresol a la solidaritat. L'Ajuntament de Reus ja li havia concedit el 2007 la medalla de la Ciutat per la seva tasca intensa a Àfrica.

La diòcesi de TERRASSA té 26 missioners (6 a Àfrica, 15 a Amèrica, 2 a Àsia i 3 a Europa). D'ells, 17 homes i 9 dones.

«La terra no té fronteres quan és terra de missió. Qui diu quina és la teua terra quan ets fill de l'Església? Déu ens ha portat a aquesta amazònia beneïda de l'Equador, on tot és viu, on l'exuberància que ens envolta ens interpel·la a cada instant per ser nosaltres també abundants, generosos, lliurats a la missió. És temps d'oferir el que ens ha estat regalat tan delicadament. Com a família cristiana hem de ser testimonis de l'amor de Crist que es vessa sense límit.»

FAMÍLIA HOLGADO MARGALET
Família de Christifideles Laici, missionera a l'Equador

Àlex Holgado Fernández va néixer el 26 de juny del 1968 a Sabadell (Barcelona). La seva esposa, Karen Margalet Romero, va néixer a Madrid el 1970. Pertanyen al Moviment per a la Nova Evangelització *Christifideles Laici*. Juntament amb els seus quatre fills (Sergio, Pablo, Martina i Lucía) han estat enviats, des de la diòcesi de Terrassa, a la missió al vicariat apostòlic de Puyo. Allà, col·laboren estretament amb el bisbe del vicariat, Rafael Cob García, missioner de Burgos a l'Equador des de fa 26 anys.

La diòcesi de **TORTOSA** té 18 missioners (2 a Àfrica, 14 a Amèrica i 2 a Europa). D'ells, 5 són homes i 13 dones.

«Un dia vam sortir de la nostra terra, de la nostra zona de confort, dels nostres amics de tota la vida i també de les sobretaules familiars. També vam sortir del caliu de les nostres comunitats parroquials, vam sortir de les presses i dels plans planificats. Vam sortir de la terra que ens havia fet, per arribar a una terra nova amb ganes de deixar-nos fer.»

MARIA PALAU MELET I ROGER MARCO CASANOVAS
Matrimoni d'OCASHA, missioner a la República Dominicana

Roger Marco Casanovas és natural de Sant Vicenç dels Horts (Barcelona) on va néixer el 29 d'abril del 1983. La seva dona, Maria Palau Melet, va néixer a Benicarló (Castelló) el 9 de setembre del 1983. Acabats de casar, van marxar a la missió. Des del 2012 són a la diòcesi de San Juan de la Maguana, on coordinen un internat i acompanyen personalment els joves i les comunitats rurals de la zona. Des del blog elspeusdelmissatger.com narren el dia a dia en la missió.

La diòcesi d'**URGELL** té 22 missioners (4 a Àfrica, 14 a Amèrica i 4 a Europa). D'ells, 10 homes i 12 dones.

«Després de 45 anys al Senegal, miro enrere i prenc consciència del que ha suposat per a mi aquella invitació a sortir de la meua terra. Abandonar una vida feta a mesura, centrada en un mateix i obrir-se generosament a les alegries i penes del teu germà nou. Sortir de la rutina i deixar pas a la creativitat per descobrir en cada moment la millor manera de servir el poble: educació, desenvolupament agrícola, salut, Evangeli. Deixar de banda la llengua materna i dedicar el temps necessari a aprendre la seva i poder ser més a prop d'ells per comprendre'ls més bé i compartir més.»

MIQUEL BETBESÉ COMPANYS

Sacerdot, religiós escolapi, missioner al Senegal

El pare Miquel Betbesé Companys va néixer a Balaguer (Lleida) el 5 de novembre del 1947. Té una àmplia experiència com a missioner a Àfrica; primer al Camerun, i des del 1971 al Senegal. Fidel al carisma dels escolapis, sempre ha treballat en el camp de l'educació.

La diòcesi de **VIC** té 58 missioners (14 a Àfrica, 36 a Amèrica, 4 a Àsia, 1 a Oceania i 3 a Europa). D'ells, 19 són homes i 39 dones.

«Vaig sortir de la meua terra fa 10 anys per anar a Àsia, i ara Bangla Desh ha passat a ser també la meua terra. Terra Santa, on Déu i Jesús ja són presents de moltes maneres. "Aprentent de missioner": hi ha tant per aprendre! Senzillesa, austeritat, capacitat de resistència, tracte cordial, acollida, alegria, sentit d'allò espiritual i allò sagrat, respecte per les altres cultures... Em sento a casa i al meu país, però com començant una "segona vida". Visitant poblats, em sembla que aquesta gent és més a prop de Jesús i Maria, que també van recórrer camps i camins asiàtics.»

MARTÍ ENRICH FIGUERAS
Germà marista, missioner a Bangla Desh

El germà Martí Enrich Figueras va néixer a Argençola (Barcelona). Abans de ser missioner a Àsia, va passar quatre estius en camps de treball a Tanzània. Des del 2007 és a Bangla Desh, a la zona de Gyanogor (Moulvibazar), on els germans maristes obriran aviat una escola dedicada als fills dels treballadors de les plantacions de te. Els maristes van arribar a Bangla Desh com a part del projecte *Mission Ad Gentes*.

El «bisbe dels sagraris abandonats» puja als altars

Mons. Manel González és un dels set nous sants per a l'Església

Agències

Ciutat del Vaticà

Els set models de santedat que va proposar el papa Francesc el 16 d'octubre a tota l'Església van aplegar més de 80.000 fidels procedents dels cinc continents, amb representació especial dels llocs d'origen dels nous sants: l'Argentina, Mèxic, França i Espanya.

Un d'aquests sants és el bisbe Manel González García, conegut com el «bisbe dels sagraris abandonats». Va ser bisbe de Màlaga del 1920 al 1935, creador del Seminari diocesà i configurador de sacerdots, fundador de la Unió Eucarística Reparadora i de les Germanes Missioneres Eucarístiques de Natzaret. El 1935 va ser nomenat bisbe de Palència. Escriptor fecund, va publicar moltes obres especialment d'espiritualitat eucarística i de catequesi.

A l'homília, el Papa va subratllar que els sants són «homes i dones que entren fins al fons del misteri de la pregària». Homes i dones que «lluïten amb la pregària (...) i deixen l'Esperit Sant pregar i lluitar en ells». I va afegir: «Han restat fermes en la fe amb el cor generós i fidel.» En aquest sentit, va demanar que, amb l'exemple i intercessió dels nous sants, «Déu ens concedeixi també a nosaltres ser homes i dones de pregària; cridar dia i nit a Déu, sense cansar-nos».

El Pontífex va advertir que no es venç la «batalla» de la perseverança sense la pregària. Per això, va subratllar que els nous sants «han assolit la meta, han adquirit un cor generós fidel, gràcies a la pregària: han pregat amb totes les seves forces, han lluitat i han vençut». «És l'estil de vida espiritual que ens demana l'Església: no per vèncer la guerra sinó per vèncer la pau», va destacar el Bisbe de Roma, que va recordar que «sempre cal pregar sense desanimar-se».

Davant del cansament que puguem sentir, va posar en relleu que «no estem sols». Tan sols a l'Església i gràcies a la pregària de l'Església «podem restar fermes en la fe i en el testimoni». Per al Papa, «pregar no és refugiar-se en un món ideal, no és evadir-se en una quietud falsa».

Tot rememorant els nous sants, Francesc va concloure l'homília i va assenyalar que «van combatre amb la pregària la bona batalla de la fe i de l'amor», i va demanar «deixar que l'Esperit Sant pregui en nosaltres, i pregar sostenint-nos els uns als altres per restar amb els braços aixecats, fins que triomfi la misericòrdia divina».

Després de la canonització, en el rès de l'Àngelus, el Pontífex va expressar un desig: «Que l'exemple i la intercessió d'aquests testimonis lluminosos sostinguin el compromís de cadascú en els àmbits de feina i de

Sant Manel González.

servei respectius, pel bé de l'Església i de la comunitat civil.»

Sis homes i una dona

A més de Mons. Manel González, van ser proposats com a models de santedat quatre homes, un nen i una dona.

Josep Gabriel del Rosario Brochero, popularment anomenat el «capellà Brochero», era un sacerdot argentí, mort el 1914, que duia a cavall d'una mula l'Evangeli i el progrés als més necessitats a la regió de Còrdova (Argentina). Va divulgar la pràctica dels exercicis espirituals de sant Ignasi.

Josep Sánchez del Río, nen *cristero*, assassinat amb 14 anys el 1928, durant la persecució religiosa de Mèxic. Va ser empresonat i torturat. No va voler renegar de Crist per salvar la vida.

PAPA FRANCESC
«Els sants són homes i dones que entren fins al fons del misteri de la pregària»

Isabel de la Santíssima Trinitat, carmelita descalça francesa nascuda el 1880, escriptora mística. Va patir una malaltia que va acceptar amb abandonament a la voluntat del Senyor, a la qual cosa es va afegir una sensació de buidor i d'abandonament per part de Déu. Ho va superar amb fe i amb amor. Va morir als 26 anys.

Salomone Leclercq, germà de La Salle francès, va ser martiritzat el 1792, en plena Revolució Francesa, juntament amb 94 companys més. Empresonats per haver rebutjat jurar la Constitució civil del clergat, van ser massacrats sense cap judici i els seus cossos llançats a un pou.

Ludovico Pavoni, fundador de la congregació dels Fills de Maria Immaculada, nascut a Itàlia el 1784. Es va distingir per una dedicació extraordinària als joves pobres o abandonats. També va impulsar l'activitat editorial i tipogràfica. Un successor de sant Felip Neri i precursor de sant Joan Bosco.

Alfons Maria Fusco, italià nascut el 1830, fundador de la congregació de les Germanes de Sant Joan Baptista. La seva passió va ser ajudar els joves pobres i orfes. El 2001 Joan Pau II el va proclamar beat.

Església en sortida

Surt de la teva terra

Ja que escric sota l'epígraf d'una secció que es diu «Església en sortida» i el lema del Domund d'enguany és «Surt de la teva terra» és quasi inesquívale que parlem de missioners en aquesta ocasió.

Porto un parell d'anys entrevistant missioners catalans arreu del món amb el portal www.missioners.cat; conversant amb ells, veient el que fan i com ho fan, descobrint el seu testimoni vital com si fos una llum discreta que brilla en els llocs més foscos. El seu testimoni és Església en sortida, Església dels pobres, Església itinerant; indigent i oberta que trasllueix l'Evangeli pels quatre cantons. No és només la feina dels missioners, són ells mateixos, en la seva circumstància, que constitueixen un testimoni inspirador, font d'esperança, autenticitat i coherència.

Era petit quan per les classes passava un missioner i fèiem recol·lecta; i em quedava admirat i bocabadat,

cradat a viure aventures i viatges com un nou Marco Polo o un nou Francesc Xavier.

Ara aquesta imatge que tenia dels missioners és llunyana com també ho és l'imaginari del missioner barbut de les colonitzacions imperialistes, que s'imposava amb tanta bona fe a les cultures indígenes com amb tanta poca sensibilitat. La figura del missioner és un mirall on l'Esperit s'hi reflecteix; l'Esperit d'una Església pobra i dels pobres; dels petits, sempre en camí, sempre oberta als altres, d'acollida... que surt de la seva comoditat per tastar la intempèrie, que no entén de fronteres i que sap que l'únic que té és el Crist; la resta no cal.

En aquest temps, on tot sembla necessari i segur, on la malícia trona més fort que les bones notícies el testimoni del missioner —sigui a la Xina o a Barcelona— dona veu a l'Esperança; que bona falta ens fa.

Jordi Sánchez Torrents

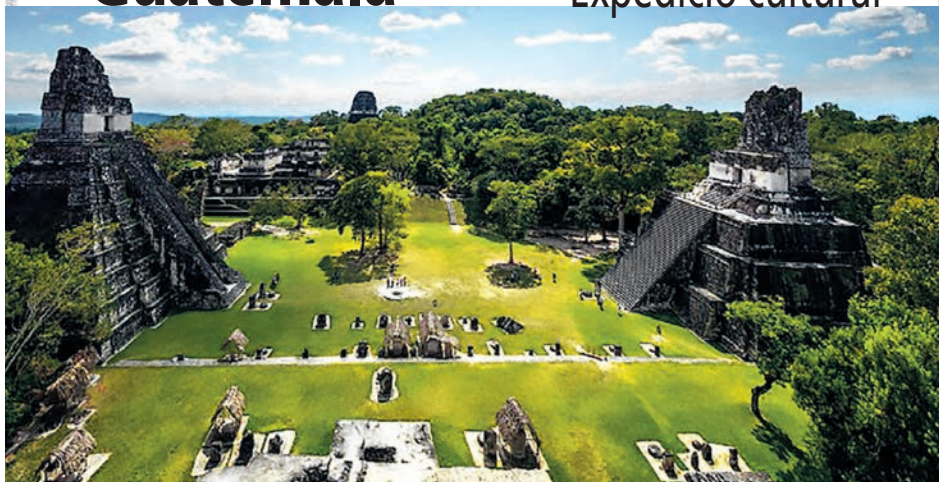

Pelegrinatges 2016

Guatemala

Expedició cultural

Del 17 al 28 d'octubre

Els colors d'Amèrica

Iran

Del 7 al 17 de novembre

www.clubmes.cat

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Llums de Nadal NEW YORK

Del 30 de novembre al 5 de desembre

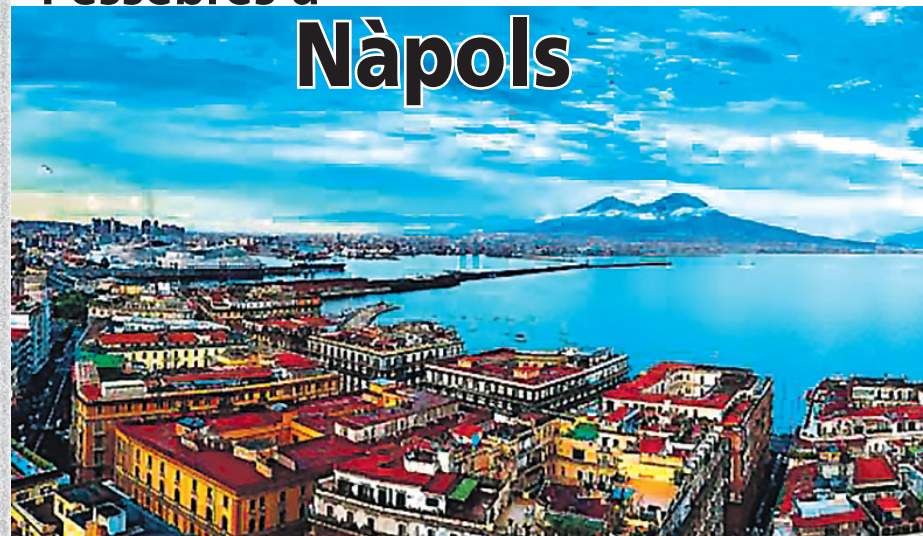
TERRA SANTA

Del 30 de novembre al 9 de desembre

Pessebres a

Nàpols

Del 14 al 18 de desembre

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener

TIMKAT 2017, es tracta del viatge a Etiòpia anual de celebració de la Festa de l'Epifania a Lalibela

Barcelona

En defensa de la família i d'una feina digna

Les Càritas catalanes han atès més de 500.000 persones

Carme Munté
Barcelona

Per segon any consecutiu, les deu Càritas diocesanes de Catalunya han presentat de manera conjunta la seva memòria social. I, malauradament, hi ha hagut ben poques variacions respecte de la primera edició. L'any 2015, Càritas va atendre 343.513 persones, però, tenint en compte la suma d'intervencions, han estat 577.961. Mirant el perfil majoritari de les persones ateses, la conclusió és que les famílies amb fills són les que més han patit les conseqüències de la crisi (un 64% de les llars ateses són famílies amb fills).

Davant d'aquesta realitat, l'arquebisbe de Barcelona i responsable de Càritas Catalunya, Joan Josep Omella, ha demanat a les administracions, a les institucions, als empresaris i al conjunt de la societat polítiques actives que afavoreixin la família, «fonament de la societat», i en aquest sentit, ha posat l'accent en la necessitat d'una feina digna per a tothom.

Tenint en compte que un 72% de les persones ateses per Càritas en edat laboral estan a l'atur i que un 14% dels treballadors catalans són pobres, queda clar que la feina digna és una prioritat de país. En una nota feta pública la vigília de la Jornada Mundial del Treball Decent, els bisbes catalans defensaven que «el treball és un bé i un dret fonamental de tota persona

Agusti Codinach

Van intervenir Marta Fortuny, Carme Borbonès, Joan Josep Omella i Amèlia de Juan.

vinculat a la dignitat humana» i demanaven que l'objectiu de les institucions i organitzacions sigui un treball decent per tothom.

D'aquí que, entre els nou programes d'atenció de les Càritas diocesanes, el que més ha incrementat el nombre de projectes hagi estat el d'In-

tervenió Sociolaboral i Economia Social. «L'actual sistema és econòmicament injust», ha recordat Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, que ha denunciat que «el centre de la societat no és la persona, sinó els diners». I l'arquebisbe Omella, citant el papa Francesc, ha criticat l'economia de

trobada anual.

Més enllà de les dades, el gran valor que Càritas aporta és que cal acollir sempre el germà, sobretot quan està en dificultats. D'aquí que l'arquebisbe Omella hagi fet esment de la pregunta bíblica que interpel·la tots els cristians: «On és el teu germà?»

l'exclusió i de la desigualtat, «aquesta economia que mata».

A la roda de premsa de presentació de la memòria 2015 de Càritas Catalunya, celebrada l'11 d'octubre, hi eren presents bona part dels delegats i directors de les Càritas diocesanes. La seva presència era una manera de posar en relleu la força del braç caritatiu de l'Església catalana, «que arriba on els altres no arriben», tal com ha indicat Carme Borbonès. I això és així gràcies a la força dels seus voluntaris (12.333 arreu del país, un 6,6% més que el 2014) i dels col·laboradors econòmics (un 77,2% dels ingressos provenen d'aportacions privades). Precisament dissabte 22 d'octubre els voluntaris de Càritas de les deu diòcesis catalanes tenen una cita a Tarragona en la seva

Opinió

Postparàbola del fariseu i el publicà

El publicà baixava del turó del Temple «justificat», és a dir, conscient que havia esdevingut amic de Déu. Baixava alegre, tot mirant el cel i saludant cordialment fins els desconeguts amb els quals es creuava. Era el prototipus de l'home que acaba de rebre la bona nova de l'evangeli, i que se l'ha creguda. Aquella nit no va dormir de l'alegria.

El fariseu baixava del Temple desconcertat. No entenia la lògica de Déu. Ell sempre havia tingut horror al pur ritualisme. Estava ben convençut que les seves ofrenes al Temple no serien grates a Déu si no complia els seus manaments o bé ofenia un germà. Havia pujat al Temple amb la il·lusió de presentar a Déu, juntament amb el sacrifici litúrgic de l'anyell ritual de l'holocaust perpetu, el sacrifici existencial del seu bon capteniment personal, familiar i professional. No havia demanat cap favor egoista. Ni tan sols havia fet ostentació de les seves bones obres, com si el fessin

mereixedor de grans recompenses, sinó que, tenint-les totes per do de Déu, havia començat per dir-li: «Oh Déu, us dono gràcies...» Aquella nit no va poder dormir de la tristesa.

Va despuntar un nou dia. El segon dia es de vegades més delicat que el primer. El fariseu i el publicà van tornar a pujar al Temple a pregar.

El fariseu continuava desconcertat. La nit d'insomni no li havia aclarit gens les idees. Tenia profundament arrelat el temor de Déu, i per això estava desconsolat per la sentència condemnatòria del dia anterior. No parava de cavil·lar on podia raure la fallada del seu sistema religiós. Aquell dia no va començar a pregar dient: «Oh Déu, us dono gràcies...», sinó: «Oh Déu, no us entenc!»

El publicà havia pujat al Temple amb l'eufòria típica dels convertits de nou. Com que ja era amic de Déu, va entrar com si fos a casa seva. Ja no tenia per què quedar-se al fons de tot, i menys encara picar-se el pit.

Amb empentes i cops de colze es va obrir pas fins al davant de tot i, amb els ulls al cel i alçant els braços en actitud de pregària, va pregar així: «Oh Déu, us dono gràcies perquè no sóc com aquest fariseu, que desconeix la vostra misericòrdia i presumeix de les seves bones obres. Li va estar molt bé allò que li vàreu dir ahir. Ara ja no cal que jo continuï implorant la vostra misericòrdia, perquè seria com dubtar del vostre perdó. És cert que havia acumulat moltes riqueses amb els impostos indegudament recaptats, però en donaré la meitat als pobres i restituiré quatre vegades el que havia defraudat. La meva conversió farà gran impacte a Jerusalem.»

Però el Senyor va dir: «Jo us asseguro que la forma més refinada de fariseisme és voler-se fer passar per publicà. I tot el qui se senti massa satisfet d'haver-se penedit s'haurà de penedir d'haver-se sentit massa satisfet.»

Aquella nit ni el fariseu ni el publicà no van poder dormir, de preocupats.

Hilari Ragner
Monjo de Montserrat

Va despuntar el tercer dia. El tercer dia de vegades és el decisiu. El fariseu i el publicà ja s'havien fet amics, i van pujar junts al Temple. Es van quedar tots dos a una prudent distància i, sense alçar massa la vista, van dir a cor: «Oh Déu: expliqueu-nos d'una vegada què és el que fa i què és el que impedeix que un quedi justificat.»

Aleshores el Senyor els va respondre: «El que impedeix quedar justificat és obstinar-se a catalogar els altres dividint-los en fariseus i publicans. El que justifica és que, havent descobert que tens dintre teu un fariseu i alhora un publicà, escanyis el fariseu per deixar que jo pugui convertir i salvar el publicà.»

El fariseu ja quasi ho havia entès, però encara va gosar fer una darrera pregunta: «Així, doncs, per estar jo segur...» Però el Senyor el va tallar i li va dir: «Fill meu, això és justament el que has d'evitar: estar segur.» Aquella nit el fariseu i el publicà tenien molta son i van dormir d'una tirada, com criatures.

L'ENTRADA DE 14 NOUS SEMINARISTES I ALGUNS CANVIS EN ELS EQUIPS DELS

Els seminaristes dels primers cursos de Terrassa (de l'introducció fins a quart curs) en la consagració de l'inici de curs a la Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Nou curs, noves esperances

Joan Piñol
Redacció

Quan s'inicia el curs pastoral, totes les diòcesis es posen en marxa, amb les seves respectives iniciatives i projectes. Hi ha un espai, però, que sempre atrau més atenció a l'inici de curs: el Seminari. Els centres de formació d'aquells que es convertiran, si Déu vol, en els futurs capellans diocesans inicien la seva activitat formativa i espiritual i encaren el nou curs. Entre les preocupacions i esperances, l'arribada de noves vocacions, les ordenacions sacerdotals que es preveuen al llarg del curs i la renovació dels equips formatius. A Catalunya hi ha tres seminaris: el de Barcelona, el de Terrassa i l'Interdiocesà. Enguany, hi estudien 82 seminaristes majors.

Nou formador a Barcelona

El Seminari de Barcelona, on resideixen també els seminaristes de Sant Feliu, inicia el curs amb una novetat important en el seu equip formador. El veterà Mn. Josep Serra, formador durant els últims 25 anys, deixa el càrrec després que se li hagi encomanat la direcció de la residència Sant Josep Oriol i després de ser nomenat exorcista diocesà. Per prendre el seu relleu, s'ha nomenat el sacerdot santfeliuenc Mn. Joan Pere Pulido com a nou formador. Aquest jove prevere de 46 anys seguirà sent secretari general de la diòcesi de Sant Feliu, una tasca que haurà de compaginar amb la de formador. El rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull reconeix que «això implica que podrà dedicar-hi menys temps que Mn. Serra» i que

Els set nous seminaristes, cinc de l'arxidiòcesi de Barcelona i dos de Sant Feliu a l'edifici del Seminari de Barcelona.

caldrà «reorganitzar-se com a equip del Seminari». Així, mentre Mn. Pulido s'encarregarà de la formació dels seminaristes dels últims cursos, la formació dels joves dels primers cursos la durà a terme l'altre formador, Mn. Miquel Ramón. Mn. Turull destaca que el nomenament de Pulido com a formador ressalta la cooperació interdiocesana i la fraternitat entre les dues diòcesis.

El curs a Barcelona comença després del canvi d'arquebisbe que es va produir farà gairebé un any. Aquest serà el primer curs sencer de Mons. Joan Josep Omella. Fa uns mesos ja va entrar en contacte amb els seminaristes i es va entrevistar personalment amb cadascun d'ells. L'arquebisbe, no se n'ha amagat, considera el Seminari una prioritat i el contacte amb els seminaristes és un punt essencial d'aquest accent especial vers els futurs preveres.

Enguany, el curs del Seminari compta amb 34 alumnes, 26 de Barcelona i 8 de Sant Feliu. Aquest setembre han iniciat el curs introductori set nous seminaristes, cinc provinents de Barcelona i dos més de Sant Feliu. El rector destaca que la majoria són joves d'entre 20 i 25 anys amb estudis universitaris tot i que un dels nous seminaristes santfeliuencs és un jove de 18 anys. Convé recordar que l'any passat va tenir lloc l'ordenació de cinc sacerdots diocesans de Barcelona, una xifra rècord respecte de l'última dècada.

Del protestantisme al Seminari

Un dels joves incorporats enguany és un jove de 22 anys de Cornellà de

Església a Catalunya

SEMINARIS SÓN LES PRINCIPALS NOVETATS

Llobregat que té una història diferent de la de la majoria de seminaristes. L'Andreu Salinas va néixer en una família protestant, de denominació Baptista. Des de petit es va sentir interessat i atret pel catolicisme. «Anava a missa els dissabtes a la tarda a la catedral, sense combregar òbviament, però m'agradava assistir-hi», explica.

Finalment, de més gran va decidir emprendre el camí per integrar-se plenament a l'Església catòlica i va rebre els sacraments de l'iniciació cristiana. Des de la seva conversió, és feligrès de la parròquia de Maria Reina a la ciutat de Barcelona on ha col·laborat intensament els últims quatre anys. La vocació li va arribar durant una adoració al Santíssim al santuari de Medjugorje, a Bòsnia. «Aquell moment de pregària intensa i de contacte amb la pregunta de si Déu em demanava de ser capellà m'ha portat al Seminari després de molta reflexió», resumeix. Aquest enginyer de camins ara ha emprès el camí del presbiterat i afirma que l'ambient del Seminari l'ha sorprès: «Tothom és molt receptiu i molt obert.»

Nou director espiritual

El canvi més important que ha encarat aquest nou curs el Seminari Interdiocesà ha estat el relleu de director espiritual. Després de 13 anys, el pare Jesús Renau, jesuïta, deixa el càrrec per motius d'edat i el relleva el sacerdot tortosí Mn. Javier Vilanova, rector del Seminari de Tortosa. En aquest sentit, el vicerector i formador de l'Interdiocesà, Mn. Jaume Casamitjana, explica que estan molt satisfets i contents en com s'ha adaptat el nou director espiritual i en «com ha connectat amb els nois». Des dels bisbes de les set diòcesis que envien els seus seminaristes a l'Interdiocesà han posat l'accent en el fet que el nou director espiritual havia de residir més temps al Seminari. Mn. Vilanova resideix tres dies per setmana a Barcelona amb els seminaristes, cosa que facilita la seva missió i el contacte amb els joves. Aquest renovat accent en la direcció espiritual juntament amb la incorporació d'aquest jove sacerdot són la principal fita de cara al curs que ha començat.

Igualment, el Seminari Interdiocesà ha tingut aquest nou curs cinc noves incorporacions. D'aquests, un nou seminarista és de la diòcesi de Vic, dos de la diòcesi de Girona, un de la diòcesi d'Urgell i un altre de l'arxidiòcesi de Tarragona. En total, aquest curs l'Interdiocesà tindrà 22 seminaristes residents a Barcelona i tres més que ja estan cursant el curs de pastoral.

Scout i seminarista

En Lluís explica que ve d'una família catòlica i que sempre ha estat «molt de parròquia». L'educació en un col·legi religiós també hi ha afavorit tot i que potser allò que més l'ha animat a perseverar en el camí de la fe ha estat la participació als Scouts d'Europa a la seva parròquia, la Sagrada Família d'Igualada. Als escoltes ara és l'encarregat de la «tropa» d'entre 12 i

Convivència d'inici de curs a la Cerdanya dels seminaristes de Barcelona i Sant Feliu.

A Barcelona, Mn. Joan Pere Pulido (St. Feliu) pren el relleu com a formador de Mn. Josep Serra

Al Seminari Interdiocesà el tortosí Mn. Javier Vilanova és el nou director espiritual

El Seminari de Terrassa celebra enguany el desè aniversari de la seva creació

17 anys. En Lluís ja tenia la inquietud del sacerdoci de ben jove i va decidir estudiar Filosofia a la Universitat de Navarra per explorar si veritablement tenia vocació o no i al llarg dels últims quatre anys «la decisió ha anat madurant». Acabat el grau, amb 22 anys, ho tenia clar i aquest setembre ha iniciat el curs al Seminari Interdiocesà.

Es podria dir que la parròquia igualadina de la Sagrada Família és el planter vocacional de la diòcesi de Vic, juntament amb tota la comarca de l'Anoia. Dos dels sacerdots diocesans més joves provenen d'aquesta parròquia juntament amb un feligrès que és monjo de Poblet i un que és caputxí. «És cert que la parròquia ha cuidat molt tot l'ambient espiritual i hi ha molta comunitat entre la feligresia i això afavoreix les vocacions», reconeix en Lluís. El jove escolta veu amb optimisme els anys que li queden al

Seminari: «Ja estic en camí i això dona molta pau i alegria.»

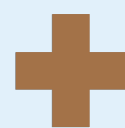
Desè aniversari a Terrassa

El Seminari de Terrassa compta aquest curs amb dues noves incorporacions. En total, els seminaristes d'aquest centre són 23. Cal tenir en compte que en l'últim any s'han ordenat set nous preveres egarencs, tot un rècord històric. El 18 d'octubre del 2015 es van ordenar sis capellans i el 17 d'abril passat es va ordenar un nou sacerdot. Mai la diòcesi de Terrassa havia ordenat tants nous sacerdots en un sol any. Aquesta bona xifra coincideix amb una altra fita històrica important: enguany se celebra el desè aniversari de l'obertura del Seminari de Terrassa. Convé recordar que la diòcesi egarenca va ser recuperada l'any 2004. En un inici, els seminaristes terrassencs estudiaven al Seminari de Barcelona fins que l'any 2006 es va obrir el Seminari nou ubicat a Sant Cugat.

En Joan Hernández és seminarista de Terrassa i està al segon curs de Filosofia. És dona la circumstància que aquest jove de 28 anys prové de la parròquia del Sant Esperit, la catedral de la diòcesi egarenca, d'on vénen molts dels seminaristes diocesans. De fet, l'any en què en Joan va entrar al Seminari també van fer-ho dos nois més provinents de la parròquia del Sant Esperit. En aquesta església s'hi duu a terme des de fa cinc anys una experiència pionera de pastoral amb els adolescents seguint el mètode nord-americà anomenat LifeTeen. En Joan Hernández col·laborava estretament en aquesta pastoral fins que va sentir la crida de Déu. «El fet de treballar amb adolescents també et planteja un repte: Si has de transmetre la fe, primer l'has de viure intensament i aquest va ser l'inici del meu compromís cada cop més estret amb Crist», resumeix. Finalment, aquest jove graduat en Química va decidir entrar al Seminari amb 26 anys.

Adoració i confessions per a tothom

El Seminari de Barcelona enceta una iniciativa per obrir-se a tota la diòcesi i oferir un espai per a tothom de pregària i espiritualitat. Les portes de la capella del Seminari estaran obertes per a tot aquell qui vulgui fer una estona d'oració al Santíssim i es vulgui confessar. Tots els dijous de sis a nou del vespre hi haurà adoració eucarística i hi haurà confessions disponibles des de les 19.30 i a les 20.30 es resaran les vespres.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Itàlia

Els jesuïtes miren al sud

El P. Arturo Sosa, veneçolà de 67 anys, nou superior de la Companyia de Jesús

Joan Piñol
Redacció

En la prèvia de la 36ena Congregació General de la Companyia de Jesús aquest setmanari ja advertia de com ha canviat la geografia dels jesuïtes, d'un orde centrat sobretot a Europa, en un on el «Sud Global» és majoria. Com preveien la majoria d'analistes, això s'ha traduït en l'elecció del nou prepòsit general que per primera vegada en els gairebé 500 anys d'història de la Companyia no és europeu. El jesuïta Pere Borràs va pronosticar a *Catalunya Cristiana* fa unes setmanes que el general seria Arturo Sosa. Es tracta d'un sacerdot provinent de Veneçuela, on es va mostrar molt crític amb el règim chavista, que des del 2014 treballava a la cúria dels jesuïtes a Roma com a delegat per a les cases centrals a la capital italiana. Anteriorment, havia estat superior general de la Companyia

El Papa saluda el nou superior dels jesuïtes (al mig) acompanyat de l'anterior prepòsit, l'espanyol Adolfo Nicolás, i el vicari de Roma, el cardenal Vallini.

al seu país (1996-2004). Com a curiositat, a part de teologia, el pare Sosa també ha estat professor de Ciències Polítiques.

Del nou prepòsit, a part de l'origen geogràfic, en destaquen la seva capacitat de diàleg i negociació. El pare Sosa ha estat col·laborador de l'actual Cúria jesuïta a Roma però es pot dir que és un home extern a tot l'ambient curial ja que encara està fortament arrelat al seu país d'origen. L'endemà de la seva elecció, el 15 d'octubre, el nou prepòsit va presidir una solemne eucaristia a l'església del Gesù de Roma. Al pare Sosa li queda una tasca colossal per endavant. Governar l'orde religiós més important de tota l'Església i ha de combatre la caiguda de les vocacions i els reptes pastorals dels jesuïtes. El primer Papa llatinoamericà i jesuïta veu com al cim del seu orde hi haurà a partir d'ara un llatinoamericà. Tot un signe dels temps.

Nous cardenals entre la perifèria i l'«Amoris laetitia»

J.P. / Redacció

El papa Francesc va anunciar el passat diumenge 9 d'octubre la creació de 17 nous cardenals, 13 dels quals seran electors en un eventual conclave perquè són menors de 80 anys. La tria dels nous purpurats accentua la predilecció del Papa pel que ell anomena «les perifèries del món» però també s'emmarca en el recent Sínode sobre la Família i l'exhortació postsinodal *Amoris laetitia*.

Les perifèries geogràfiques són clares en aquest nou consistori, el tercer del papa Francesc. Dels 13 electors, només dos tenen encàrrecs pastorals a Europa —entre ells l'arquebisbe de Madrid, Carlos Osoro— mentre que un altre, l'italià Mario Zenari, és nunci a Síria tot i ser nascut al país transalpí. Com el mateix Pontífex va explicar quan va anunciar la seva creació com a cardenal, el nomenament té a veure directament amb el fet que els cristians de Síria pateixen persecució. Així, més que un cardenal italià, Zenari és el gest del Papa cap a «l'estimada i martiritzada Síria». Dels 13 electors, tres provenen de països que mai no havien tingut cap cardenal (Bangla Desh, la República Centreafricana i Papua Nova Guinea). Cinc, de països en què el catolicisme és minoritari com ara la ja esmentada Síria però també les illes Maurici, juntament amb Bangla Desh, República Centreafricana i Papua Nova Guinea. D'aquesta manera, en els seus tres consistoris Francesc ha reduït

el pes proporcional dels cardenals europeus i ha donat preeminència a aquells estats que mai no n'havien tingut. Dels 44 cardenals creats pel papa Francesc en els tres anys i mig del seu pontificat només 14 són europeus. També cal remarcar que amb la creació com a cardenal de l'arquebisbe de Port Moresby (Papua Nova Guinea), Oceania passa a tenir quatre cardenals electors i és la vegada en tota la història en què aquest continent té tants purpurats amb dret a vot.

Juntament amb el canvi substancial en la tria geogràfica dels cardenals, també hi ha una evident vinculació entre el paper que han tingut els nous cardenals en tot el procés sinodal i el seu nomenament. Sis nous cardenals van participar en el passat Sínode sobre la Família. Igualment, la majoria té un pes institucional important als seus respectius països. Entre els nous

Després d'escoltar el testimoni del pare Simoni, perseguit pel règim albanès i empresonat, el Papa el va abraçar. Ara l'ha creat cardenal.

rio), el de Brasil (Da Rocha) i els expresidents de la Conferència Episcopal de Veneçuela (Porras Cardozo) i de Mèxic (Aguiar Retes). Aquest últim, actual bisbe de Tlalnepantla també ha estat president del CELAM (els episcopats americans) entre el 2011 i el 2015 igual que el bisbe de Port Moresby que és president de la Federació de Conferències Episcopals d'Oceania.

Amb tot, també és destacable que el Papa ha elevat al cardenat dos dels participants amb més pes a la Conferència d'Aparecida del 2007, un moment clau en la vida de l'actual Pontífex i el que es considera el seu programa pastoral. Tant Mons. Porras de Veneçuela com Mons. Aguiar Retes de Mèxic eren llavors al comitè central d'aquella trobada de bisbes americans.

Entre els cardenals no electors (majors de 80 anys) hi ha un altre gest commovedor del Papa: la creació com a cardenal del prevere albanès Ernest Simoni, de 87 anys. Durant el seu viatge a Albània el setembre del 2014, Francesc va poder sentir el testimoni d'aquest capellà que va passar 27 anys a la presó fent treballs forçats simplement perquè era religiós catòlic. Com sempre, amb els nomenaments el Papa projecta gestos i símbols, molt més que una simple birreta roja.

cardenals, hi ha el president de la Conferència Episcopal de Bèlgica (De Kesel), el de Bangla Desh (D'Roza-

L'Església es mobilitza per Haití

La manca d'aigua potable fa augmentar el risc de brots de còlera

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El papa Francesc ha manifestat la seva satisfacció per «la solidaritat demostrada en aquesta nova prova a la qual s'ha vist sotmès el país». Una solidaritat que arriba des de tots els punts del planeta fins a Haití i on l'Església s'ha compromès activament.

Càritas ha llençat un crida internacional per recaptar 250.000 euros per a Haití, assolat per l'huracà *Matthew* el 4 d'octubre. El 80% de les cases han quedat destruïdes i s'ha perdut el 90% dels conreus. El director de Càritas Haití, el P. Jean Hervé François, ha descrit els efectes al sud del país com a «catastròfics. En aquesta zona s'han registrat nombroses morts per ofegament i ensorrament d'edificis. Algunes comunitats estan sota l'aigua. Moltes cases estan fetes malbé i moltes persones ho han perdut tot». Càritas reparteix paquets de queviures, mantes i articles d'higiene, però les carreteres bloquejades i els rius desbordats dificulten la tasca.

Càritas demana ajuda per repartir aliments i equips d'higiene que inclouen bidons d'aigua, productes per purificar l'aigua i mantes. La primera preocupació és el subministrament d'aigua, ja que tots els aqüífers han quedat contaminats i augmenta el risc de brots de còlera i disenteria.

Ara com ara, les Càritas de les zones més afectades han pogut distribuir ajuda de primera necessitat, gràcies a la reserva dels centres parroquials i diocesans els dies previs a l'impacte de l'huracà. Però aquestes previsions no són prou i calen urgentment subministraments nous.

Des de Càritas Haití asseguren que l'emergència a què s'enfronta el país «no és només humanitària, sinó que també implica un desastre ecològic. La regió afectada ha perdut tota la coberta vegetal, que era un recurs important per al país». Segons el P. Jean Hervé François, «la situació supera de bon tros tot el que ens han explicat. Enlloc hem vist res que pugui ser un indici d'esperança de collita almenys en els tres mesos vinents. Així i tot, ens trobem amb persones que han caigut però que s'intenten tornar a aixecar».

En resposta a la petició d'ajuda, Càritas espanyola ha lliurat a Càritas Haití una partida de 50.000 euros i ha llançat la campanya «Càritas amb Haití».

Infraestructura productiva i còlera

Mans Unides treballa a Haití des de fa gairebé 40 anys. Com explica Lucas Bolado, responsable de projectes de Mans Unides a Haití, «Mans Unides concentrarà el suport en els departaments fronterers amb la zona del desastre. Aquestes persones que ho han perdut tot i els habitants de les barriades de Port-au-Prince seran les prioritàries. Ara som a Haití, com hi vam ser en el passat i hi serem en el futur. Ens hi quedarem mentre ens

PER COL-LABORAR-HI

«Càritas amb Haití»: tel. 900 339 999

«Mans Unides amb Haití»:
IBAN ES12 0075 0001 8506 0678 6759 (Banc Popular)

«Ajuda als afectats de l'huracà a Haití» (NPH):
ES21 2100 0850 1202 0042 9048 (Caixabank)

«Haití. Emergència» (Missions Salesianes):
ES42 0030 1036 8200 1256 8271 (Banc Santander)

necessitin».

Per a aquesta ONG, és especialment preocupant la pèrdua de collites i infraestructura productiva, que podria tenir com a conseqüència una emergència alimentària greu els mesos vinents. I encara preocupa més el rebrot del còlera: «A mitjà termini incidirem en programes de suport a la producció i de contenció del còlera», indica Bolado. I afegeix: «Les necessitats al país són brutals.»

També la Fundació Nuestros Pequeños Hermanos (NPH), amb una experiència de 30 anys fent front a les catàstrofes del país, està responent a l'emergència per atendre directament 5.000 famílies de les comunitats afectades on té escoles i un centre de salut.

NPH relata que moltes famílies ho han perdut tot, «viuen a la intempèrie, aïllades, sense roba, sense mantes, sense medicaments i sense accés a l'alimentació o a l'aigua potable. La situació d'insalubritat és total. L'aigua de la tempesta ha arrossegat les

aigües negres dels pous, i exposen la població a contraure malalties com el còlera».

Davant de la previsió de les necessitats mèdiques, des del seu hospital St. Damien a Port-au-Prince s'atendran unes 60.000 persones de còlera, infeccions respiratòries, etc. També té previst comprar equips d'emergència i equips específics per al còlera. El P. Enzo, col·laborador de NPH, ha pogut visitar alguns dels afectats: «Quan vam aterrar vam estar envoltats per centenars de persones que van començar a aplaudir, cantar i lloar Déu per la nostra arribada amb aliments, mantes, roba o aigua. Però, sobretot, era molt important per a ells saber que no han estat abandonats, que no estaven sols i que tornariem amb més ajut.»

NPH respon a l'emergència amb el repartiment d'aliments, roba, aigua potable, pastilles potabilitzadores, bosses d'escombraries i productes d'higiene. També distribueix sèrum oral a les zones on no es pot traslladar els malalts de còlera a clíniques i hos-

pitals. A més, s'està oferint atenció mèdica des de clíniques de barri de NPH, algunes d'elles a les zones més afectades. Una altra acció és el trasllat dels malalts greus fins a l'hospital St. Damien, a Tabarre. A mitjà termini, NPH vol proporcionar material de construcció per reparar habitatges, escoles i clíniques, i aconseguir que els nens tornin a l'escola com més aviat millor. També preveu la replantació d'arbres, horts i la restauració de granges.

«Les imatges recorden el terratrèmol del 12 de gener del 2010: el vent s'ho ha endut tot. L'ajuda no aconsegueix arribar a les necessitats, perquè molts ponts han quedat fets malbé.» Així transmet la realitat que viu Haití Hubert Mesidor, *s.d.b.*, delegat de Comunicació de la Visitadoria d'Haití dels salesians. I comenta que «com a salesians som on hem de ser, on hi ha milers de joves que necessiten suport. Actualment, a la part sud d'Haití hi ha més de 50.000 famílies desplaçades. I es tem el ressorgiment de l'epidèmia del còlera i d'altres epidèmies semblants».

La zona més afectada és el sud del país: «Aquesta és l'àrea més rica del país i ha quedat devastada. No hi ha res, no hi ha conreus, no hi ha menjar. És una veritable catàstrofe humanitària», explica el missioner salesià Víctor Aguste.

Per la seva banda, Ana Muñoz, portaveu de Missions Salesianes, indica que «aigua i aliments són el més necessari i ja s'han començat a repartir entre la població». A més del repartiment de productes de primera necessitat, Missions Salesianes i la Fundació Joves i Desenvolupament donen suport a altres accions, com ara la distribució de llavors i eines agrícoles.

Des del monestir

Francesc va abraçar Invulnerables

En el marc de l'Any de la Misericòrdia, i intentant viure les obres de misericòrdia des del compromís personal i des de la comunitat, vam peregrinar a Roma. Ho vam fer persones diferents, que compartim un projecte i que creiem que plegades podem lluitar contra la pobresa i l'exclusió social per construir el Regne, el projecte de Jesús, que és que tothom visqui amb dignitat.

Vam acudir a la cita amb el papa Francesc, convidats per ell a participar en l'audiència del dimecres. Érem fonamentalment voluntaris i famílies del programa #Invulnerables i representants de les entitats que ens donen suport: la Fundació Rosa Oriol, l'Obra Social la Caixa, el FC Barcelona, el Govern de la Generalitat. I com és lògic, ens acompanyava la meva comunitat de monges de Manresa.

Vam viure l'audiència del dia 5 amb emoció i alegria, que va arribar al punt culminant quan, en acabar la celebració, el papa Francesc, amb la

senzillesa que l'acompanya, va venir a saludar-nos i estar una estona amb nosaltres. Em va impactar fortament dir-li: «Sóc sor Lucía.» A la qual cosa va respondre amb familiaritat i tendresa: «Sí, sí, vas fent enrenou per allí.» I acte seguit, ens vam fondre en una abraçada de força, de comunió, d'Evangelí.

Li vaig presentar el projecte i cadascun dels representants de les entitats, també els voluntaris, a qui saludava amb entusiasme, i la meva comunitat. Veníem amb un regal per al Papa, que sabíem que li agradaria. En presentar-li les monges li vaig dir: «Sant Pare, aquest és el meu equip, elles amb l'oració i el compromís ens sostenen. Hem decidit, responent a la seva invitació, cedir una part de l'edifici per fer-hi la Casa de la Infància, amb l'ajuda de l'Obra Social de la Caixa.» El Papa es va emocionar i va repetir: «Això, això és el que vull que facin tantes comunitats. Hi ha tants edificis mig buits.» Sor Francisca, de 84 anys, li va agafar

el pectoral i li va dir: «És vostè molt valent.» I ell, al seu torn, li va imposar les mans tot dient: «Les valentes sou vosaltres. Sou valentes. Seguiu. És això. Valentes.»

Li vam regalar la samarreta del FC Barcelona amb el nom d'Invulnerables, perquè ell també se sumi a la lluita en el partit contra la pobresa. Finalment li vaig dir: «La casa de la Infància vull que es digui Francesc.» El Papa va respondre: «Sí, però Francesc d'Assís.» Jo vaig insistir: «Francesc.» I ell va tornar a dir: «D'Assís.» Jaume Giró, director de l'Obra Social de la Caixa, va assentir: «Es dirà Francesc d'Assís.» I el Papa va somriure i novament ens va beneir. Aquest viatge, aquesta peregrinació i aquesta abraçada, han estat un impuls i una força. Quan fem comunitat, som Invulnerables. Gràcies, Francesc, per l'abraçada i per confirmar-nos en la fe i en el servei. Gràcies per animar les nostres lluites i per compartir la valentia de creure en el Regne que Jesús vol que plegats puguem instaurar.

Lucía Caram
Religiosa dominica
de Manresa

La sal de la terra

Conrear la interioritat a la universitat?

Les reaccions davant la referència del cultiu de la interioritat, el món interior o la intel·ligència espiritual en l'àmbit universitari no es fan esperar i a hores d'ara en tenim de diversa mena. Si bé no hem de descartar continuar treballant en un cert aclariment terminològic i un acotament d'aquesta dimensió, és evident que la seva determinació humanitzadora és fonamental. Els vincles amb aspectes clau són obvis: la consciència i el desplegament de la identitat personal; les actituds, els valors i les virtuts; la gestió de les relacions i les emocions; la capacitat de fer-nos preguntes arrelades a la vida; les reaccions, la mirada al món i als esdeveniments; la capacitat de contemplació, de fer silenci o de gaudir; la capacitat i la voluntat de construir i progressar; la felicitat, la recerca del sentit dels fets, del treball o de la pròpia existència; etc. En síntesi, podem dir que en el món interior rau el «nervi» humanista del projecte

personal. Personalitzar exigeix una profunda i rica vida interior. Podem garantir que interioritzar té molt a veure amb empoderar la pròpia vida, la trajectòria emocional, intel·lectual i corporal, així com assumir el repte de cercar el sentit únic i irrepetible de l'existència.

Com a universitat, cal fer un pas endavant i passar del qüestionament sobre el «què és» al «perquè» i al «com». Això requereix una reflexió compartida i rigorosa que introdueixi dues preguntes: quina relació té el món interior amb les competències que es pretenen assolir? Quines han de ser les condicions d'aquest conreu?

En relació amb la primera, un breu apunt. La universitat mitjançant la gestió del coneixement que li és pròpia —la docència, la recerca, la transferència i la cooperació— ha d'humanitzar, afavorir el bé comú en la societat i vetllar pel planeta. Això suposa parlar d'un present i un futur de per-

sones íntegres, professionals competents i projectes integrals que donin respostes humanitzadores a la complexitat del món i als seus canvis. Pel que fa a la segona, les condicions del conreu de la interioritat passen per una oferta oberta, plural i integradora del llegat de diverses tradicions i cosmovisions —religioses o no—. També suposa un desplegament ric i ampli en instruments, tècniques i experiències. Es tracta d'un conreu obert a tota la comunitat, és a dir, prioritàriament per als estudiants però evidentment al professorat i al personal d'administració i serveis. Parlem d'un exercici pròxim al treball quotidià de l'ensenyament-aprenentatge on la reflexió i la capacitat de fer preguntes arribi a la interpel·lació sobre el projecte professional. Sens dubte l'afavoriment del conreu del món interior des de la universitat ens ajudarà a ser millors persones i una millor universitat.

Andreu Ibarz
Director general de
Blanquerna-URL i
professor de la Facultat
de Ciències de l'Educació
Blanquerna-URL

Mirada al món

Alphonse Ratisbonne

La meva comunitat de Jerusalem viu a l'Institut Ratisbonne, a la ciutat jueva moderna. Aquest institut pertanyia abans als Pares de Nostra Senyora de Sió, una congregació religiosa francesa amb el carisma de promoure la bona entesa entre jueus i cristians i testimoniar l'Evangelí amb obres de caritat. El nom li ve d'Alphonse Ratisbonne, un jove jueu francès, banquer d'Estrasburg, que es va convertir al catolicisme a meitat del segle XIX. Quan Alphonse es preparava per al seu matrimoni (tenia 28 anys), va programar un viatge a Malta, Istanbul i Jerusalem. Mentre es trobava a Roma, acompanyant un amic seu, va entrar amb ell en una església (l'església de Sant Andreu). Mentre anava mirant amb curiositat l'interior del temple, sentia una mena de commiseració pels catòlics pel que considerava la seva religió com una superstició. Però quan es trobà davant

de l'altar de la Medalla Miraculosa, va tenir una sorprenent experiència religiosa que l'acompanyà tota la vida: una aparició de la Mare de Déu. Va durar pocs instants, no es va sentir cap paraula, no hi va haver cap diàleg ni petició. Va sentir només una extraordinària emoció, una immensa alegria i una llum interior tan fulgurant que Alphonse va caure de genolls, i quan s'alçà era un altre home, transformat, cristià.

Era el 20 de gener del 1842. Aquella visió va canviar-li totalment la vida. Només deu dies més tard rebia el baptisme i poc temps després entrava a la Companyia de Jesús. Més tard, sentint el profund atractiu del món jueu obert a la fe cristiana, entrà a la congregació dels Pares de Nostra Senyora de Sió. I seguint la inclinació de la seva arrel jueva vers Jerusalem, va demanar venir a Terra Santa, on desenvolupà una gran missió i activitat be-

nèfica entre la població de la ciutat. Va fer venir també algunes de les Germanes de Nostra Senyora de Sió, branca femenina de la congregació, i fundà a Jerusalem tres cases: primera la de l'Ecce Homo, a la Via Dolorosa, una escola per a nenes de la ciutat. Una altra fundació, ja fora els murs de la ciutat, va ser una gran escola d'arts i oficis per a nens i joves de la ciutat: aquesta és la casa on jo visc, molt gran i bonica, tota de pedra, amb una gran església. Finalment una tercera casa a Ain Karem, el lloc de la visitació de Maria. En aquesta darrera fundació va passar els últims mesos de la seva vida, hi va morir i va ser enterrat en el seu petit cementiri.

El nom d'Alphonse Ratisbonne és recordat per jueus, cristians i musulmans. Va ser una figura senyera de la ciutat de Jerusalem quan començava el seu desenvolupament modern. La ciutat no el podrà oblidar mai.

Joan Maria Vernet
Salesià des de Jerusalem

Punt de vista

Jordi Pujol

Expresident de la Generalitat de Catalunya

Sobre immigració

La creixent complexitat i dificultat d'una bona gestió de la immigració i de la seva integració (de la seva incorporació al conjunt del país) obliga a actuar amb més profunditat del que a vegades s'ha fet. I que consti que Catalunya pot presentar en aquest sentit un balanç positiu després de tot un segle de molta immigració. Però caldrà afinar més els processos integradors que per volum i per diversificació d'origens i de valors reclamen una renovada atenció.

Hi ha un fet que sempre s'ha hagut de tenir en compte, i més a Catalunya, que no ha tingut un Estat i una Administració pròpies. I és que la integració no pot fer-se només a través de l'Administració, sinó que s'ha de fer també a través de la societat. De fet, a Catalunya s'ha fet molt principalment a través de la societat. No podia ser d'altra manera ja que no teníem poder polític.

Ara disposem de més capacitat administrativa i política que durant la major part del segle XX. Però hi ha molta pressió quantitativa i, sobretot, molta diversitat i més distància de cultura i de valors. Per tant, caldrà que la integració social —és a dir, a través de la societat— sigui molt intensa.

Això també és així en països amb la màxima capacitat d'acció política. Com, per exemple, França i Alemanya. I en tots dos casos es fa evident la insuficiència de l'acció només de l'Estat i de l'Adminis-

tració. En molts aspectes França —amb una immigració important i diversa i de tot el segle XX— pot dir que ha estat un país molt integrador. Una història d'èxit. Que no vol dir sempre fàcil. Però de fet d'èxit. I tanmateix ara viu un temps difícil. Que els problemes dels barris —*les banlieues*— va posar de manifest fa uns anys, i que persisteix. I que ja té força incidència política. I el mateix passa a Alemanya. Ara això més exacerbat pel tema de la gran immigració d'origen asiàtic i africà. I musulmà. Que l'obliga a reforçar l'acció política i administrativa. Sobretot dirigida al coneixement dels principis democràtics, l'aprenentatge de la llengua, el compliment de la normativa social per tenir dret als ajuts públics, l'allargament si cal de l'escolaritat per a estrangers, etc. Tot això es va reforçar amb la Llei de Permanència (Aufenthaltsgesetz) de 2004, que parla dels «cursos d'integració» i de l'atenció que han de donar a la llengua alemanya, a l'ordenament

jurídic, a la cultura i a la història d'Alemanya.

O sia que Alemanya, com França, com tots els països amb forta immigració, de vegades molt diferent de la població autòctona, apliquen a fons les eines jurídiques i polítiques de què disposa. Però tot i això són conscients que amb això no n'hi ha prou. Que no n'hi ha prou amb la «integració per decret». O per llei. «Integration durch Gesetz.» Que cal que la societat integri. Que tingui actitud integradora. Que estigui oberta a la integració, que sigui porosa. I això no és feina només de l'Administració, és feina també de l'actitud de la societat. Afortunadament Catalunya té una societat civil densa i que abasta tota mena d'activitats.

Molt plural. De fet és aquesta societat la que durant molt de temps ha contribuït a mantenir la identitat col·lectiva, la convivència i la cohesió. Ara això serà més necessari que mai.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Escol·lir segons la consciència

Se sent dir a algunes persones: «Això ho faig segons em diu la meua consciència.» Un altre tipus de gent ho «jura» tot i —ho expressa com a garantia de dir la veritat. Miri, li demano que no em juri res. No necessito cap jurament sospitosos. I només es poden jurar algunes coses transcendents de la vida. Que quedi clar! Tanmateix, avui, em plau de tractar de l'actuació segons consciència.

Si hom no té miopia espiritual —coneixement de si mateix— cal no invocar gaire la veu de la consciència. Cal vetllar i no fer el ridícul. M'explicaven, fa alguns dies, que hi havia persones religioses que, en la malaltia o en la vellesa, no deixaven de dir: «Que es faci la voluntat de Déu», expressió que, ben mirada, volia dir «que es faci la meua voluntat». Alerta, perquè és

fàcil que els altres s'adonin de la meua falta de pietat veritable.

És evident que, davant d'una decisió, «la consciència pot donar o bé un judici recte d'acord amb la raó o amb la llei divina, o bé, al contrari, un judici equivocat que se n'aparta», es llegeix en el Catecisme.

Actuar segons la consciència comporta uns requisits: fer ús de la raó i de la llei divina. Són condicions indispensables. «S'ha de cercar allò que és just i bo i discernir la voluntat de Déu expressada en la llei divina.» Aquí cal també la virtut de la prudència. Una virtut que no ens fa estoics («què hi farem?»), ni quedar-nos de braços plegats, sense prendre cap determinació. És important, força vegades, demanar consell a persones majors i ben formades. Cal recórrer sempre a la força de l'Esperit Sant.

El Catecisme (1789) posa colofó a aquest tema amb aquestes paraules que s'apliquen a tots els casos: 1) Mai no és permès de fer el mal per aconseguir un bé. 2) La regla d'or: «Tot allò que voleu que els altres us facin a vosaltres, feu-ho també vosaltres a ells» (Mt 7,12). 3) La caritat té en compte el respecte degut al pròxim i a la seva consciència: «Pecant com els germans i ferint-los la consciència feble, pequeu contra el Crist» (1Co 8,12). 4) «És bo de (...) no fer res en què el teu germà ensopegui» (Rm 14,21).

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

No és políticament correcte parlar de...

Que una adolescent quedi embarassada sempre ha passat amb més o menys freqüència. Però, sembla que ara passa amb tanta insistència que provoca alarma social i que la missió dels educadors és vacunar les seves deixebles perquè no pateixin aquest risc.

Fa temps la família reduïa aquest fet al silenci, i tractava que no se sabés. Avui, les coses han canviat. També la situació social és diferent.

En la meua vida sacerdotal poques vegades m'he relacionat davant de casos com aquests. La meua actitud, davant de qual-sevol noia que espera un fill, ha estat de consideració. Adolescent, jove o adulta, una dona gestant és esperança de vida humana, que cal respectar i protegir. Que el seu estat sigui inoportú i, fins i tot il·legítim, no modifica gens aquesta realitat.

No ignoro que, generalment, l'adolescent troba la primera dificultat en l'entorn familiar. En molts casos, se li insinua provocar un avortament amb l'amenaça, de vegades, de desheretar-la si no ho fa. Una jove, en aquesta situació, incomoda més que un piano en una barraca.

Cal, doncs, la solució, així es creu, de divulgar mètodes que impedeixin arribar a aquesta situació. L'escola i els centres socials ja se n'encarregaran. D'això i de res més. L'embaràs es converteix en un risc que cal evitar. La solució, que se suggeria fa anys, era que es casés amb el causant d'aquest estat sense ni tan sols parlar amb la noia. Vaig conèixer dues actituds que sense elogiar-les, mereixien el meu respecte.

Jutjo segons criteris humans. Un jove em va comunicar la seva propera paternitat i la invitació a la boda, civil, per descomptat, circumstància que en aquells temps era insòlita. Li vaig dir: «No us casareu pas perquè està embarassada?» «Està embarassada precisament perquè ens casarem», em va contestar. I vaig respectar aquest criteri sense una aprovació especial i vaig assistir a la boda. L'altre cas va ser més sonat. Va passar entre una parella de *progres* inquietes i de neguits cristians avançats. La noia no era adolescent i va dir: «Vull continuar l'embaràs i, quan neixi la criatura, amb llibertat ja decidiré i, si penso com ara, em casaré.» Cal educar en l'amor, en la fidelitat a Déu, il·luminat sobre el sentit de la sexualitat i del domini d'un mateix, que no és el mateix que reprimir-se. Presentar el matrimoni com un estat al qual cal arribar com a resposta a una vocació divina que, celebrat en la fe, és font de Gràcia, és un programa educatiu, difícil i incòmode, propi d'educadors esforçats i disposats a no empipar-se si no obtenen bons resultats. Els col·legis, els centres juvenils, d'acord amb la mentalitat dels nostres temps, volen respostes ràpides, resultats segurs i recorren a aconsellar que la filla porti sempre les pastilles a sobre i que vagi provista de preservatius, per si el noi no va previngut.

EL BISBE TARRAGONÍ LLUÍS SOLÉ I FA, UNA VID

«El primer fruit del Domund és missionera de les nostres com

Joan Boronat
Tarragona

Monsenyor Lluís Solé i Fa va néixer a l'Espluga de Francolí. Va ingressar a la congregació dels Pares Paüls el 1968 i va ser ordenat sacerdot el 1973. Porta quasi quaranta anys de missioner a Hondures, i des del 2005 és bisbe de la diòcesi de Trujillo. Durant una curta estada a Tarragona ha participat en diverses jornades d'El Domund al descobert, amb exposició, col·loquis i taules rodones, que Obres Missionals Pontificies ha portat enguany fins a la capital tarragonina. D'aquí que hàgim volgut aprofitar l'avinentsa per conversar amb el bisbe Lluís, a les portes del Domund, per tal de copsar el moment que viuen les missions, i més concretament, pel que fa a la seva diòcesi a Hondures.

Faci una radiografia de la diòcesi hondurenya de Trujillo, d'on és bisbe.

La diòcesi de Trujillo comprèn dos departaments: Colón, que és de vocació forestal i agrícola; i Gracias a Dios, que és selva tropical. Són un total de 25.500 quilòmetres quadrats, amb una població aproximada de 600 mil habitants. Es pot considerar la diòcesi més pobra per la manca de treball, el baix nivell educatiu i la situació d'abandonament en què es troben els principals grups ètnics: garifunes (d'origen africà), miskitos, tahwakas i pech (que pertanyen als pobles originaris de llengua xipxa). Per atendre aquesta població, on predominen els catòlics, som 19 sacerdots i unes 24 religioses.

Quina és la situació actual del país?

És un país amb greus problemes de violència a causa de la presència de *pandillas*, narcotraficants i delinqüència comuna. Amb poques oportunitats de treball per la manca d'inversió que provoca la inseguretat jurídica que hi ha al país. La corrupció, sobretot de la classe política, bloqueja la Cort Suprema de Justícia i les altres institucions que tenen el deure d'administrar-la. Hi ha corrupció en la policia i l'exèrcit. Entre les diverses conseqüències que provoquen aquestes situacions asseynalària, com a greu, l'emigració cap als Estats Units, sobretot de menors d'edat que viatgen sols.

Com l'ha vist evolucionar?

Quan vaig arribar a Hondures, fa 40 anys, era un altre país. Pobre, però feliç. Treballador per sortir de les dificultats. Ple de fe en el futur. A poc a poc s'ha anat tornant un país que té por, que no surt de nit, que no sap en què treballar perquè els delinqüents extorsionen qualsevol negoci. Un país que, per

no emmalaltir de veure tants morts cada dia, opta per fer-s'hi indiferent. Un país que ja gairebé no creu en els polítics però que surt al carrer a cridar perquè l'escoltin. Un país empobrit que, malgrat tot, creu en la vida, té fe i sap acollir hospitalàriament i compartir generosament.

Quina és la importància del Domund?

Enguany hem volgut «posar-lo al descobert» com una manera de redescobrir-lo dins les comunitats eclesials perquè renovin la seva vocació missionera. La missió de Jesús és la que ens deixa als qui creiem en ell i el seguim; això fa que l'Església sigui missionera per naturalesa. Ara bé, les missions són maneres de portar a terme la missió en llocs on l'Evangelí, que és Jesús, no es coneix; o les comunitats encara no

tenen força per ser elles mateixes missioneres. El primer fruit del Diuenge Mundial de les Missions (Domund) és, precisament, la conversió missionera de les nostres comunitats. El segon fruit és la pregària que ens uneix a tots els creients, siguem d'on siguem, visquem on visquem, a fi que tots siguem fidels a la tasca que ens ha encomanat el Senyor. El tercer fruit, no menys important, és l'ajuda econòmica que tots podem oferir per ajudar allà on els missioners tenen més necessitats per poder fer bé el treball pastoral.

En aquest context, el missioner és protagonista destacat?

És instrument de l'Esperit Sant que és, en realitat, el protagonista de la missió. Quan el missioner arriba a la missió on és enviat per l'Església, l'Esperit Sant ja hi és present: ha anat sembrant les

Quan el missioner arriba a la missió on és enviat per l'Església, l'Esperit Sant ja hi és present

La col·lecta del Domund no és per «pagar» els missioners sinó perquè puguin ajudar molt més

La desigualtat al si de l'Església catòlica entela el testimoni i escandalitza molts creients

Quan altres confessions religioses critiquen i insulten l'Església és per provocar la deserció de catòlics

llavors del Verb i preparant la terra que el missioner sembrarà. L'Esperit actua en el missioner, però també en aquells que l'escolten. La importància del missioner rau en el fet de no ser un impediment de l'acció de l'Esperit i de saber viure l'Evangelí mitjançant la cultura en la qual s'ha encarnat.

El servei social de l'Església és un proselitisme encobert, com diuen alguns?

A A LES MISSIONS

«s la conversió unitats»

Conseqüents amb l'Evangeli, ens cal viure la fe en la caritat com diu Gal 5,6. Per tant, l'acció social que fa l'Església no té cap més intenció que actualitzar allà on viu la praxi de Jesús. I fer-ho per la mateixa raó que ell ho feia: per manifestar que el Regne de Déu ja és present entre nosaltres. Per tant, no hi ha cap intenció proselitista en el sentit d'aconseguir que l'Església tingui més adeptes. Però sí que tenim la intenció que la gent conegui Jesús, cregui en ell com a Salvador i el segueixi. Per això el Document de la V Conferència dels bisbes d'Amèrica Llatina, celebrada a Aparecida (el Brasil), afirma: «L'Església creix no per proselitisme sinó per atracció: com el Crist "ho atrau tot" amb la força del seu amor. L'Església atrau quan viu la comunió» (DA, 159). El Domund és expressió d'aquesta comunió.

Pot interpretar-se com a acció colonitzadora?

No es pot acusar l'Església de «colonitzar» perquè quan els missioners fan bé la seva tasca no la imposen des d'un imperi; els imperis són els qui creen «colònies». Tampoc no imposen la pròpia cultura ni la seva manera d'entendre la societat; ells s'han d'encarnar en el poble al qual serveixen, i és així que aprenen a viure l'Evangeli des dels valors culturals propis d'aquest poble.

Creu que la dimensió missionera és el millor rostre de l'Església?

La vida dels missioners i missioneres vol ser presència i rostre de l'Església evangelitzadora que ens demana el Senyor en la mesura que són on són i fan el que fan «per obligació», no per contracte com ho pot fer un cooperant. Així ens ensenya a viure-ho sant Pau quan diu: «Tanmateix, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli. Perquè és una obligació que m'han imposat: ai

de mi si no anunciés l'evangeli! Si m'ho hagués triat, tindria dret a un salari; però no ho he triat: és un encàrrec que tinc confiat» (1Co 9,16). La col·lecta que es fa en el Domund no és per «pagar» els missioners sinó perquè ells puguin ajudar molt més els qui serveixen.

Vostè ha dit que els missioners hi van obligats...

La força dels missioners ve de l'Esperit Sant. Ell ens parla des dels valors que tenen els pobles que evangelitzem; ens parla des dels signes dels temps que hi anem reconeixent; ens parla des de la comunió amb l'Església que ens ha enviat a la missió i que no ens abandona mai. I tot això ho recollim i ho concentrem en la pregària que ens dóna força.

Què diferencia el missioner del cooperant?

La diferència entre el missioner i el cooperant no és qüestió de generositat. No és pas així i estic convençut de la generositat que mou els cooperants i valoro molt la seva tasca. Però sí que hi ha, en general, unes diferències. Mentre que els cooperants són motivats per la solidaritat que promou la seva organització de cara a l'alliberament dels col·lectius als quals atenen, els missioners anem motivats per la caritat que ens encamina a la salvació que a tothom ofereix el Senyor. Un dels principals propòsits que ens hem de fer els missioners és que quan no hi siguem, les comunitats tinguin la capacitat de seguir la tasca evangelitzadora, i també els plans d'acció social que s'han assumit. D'aquí l'esforç que fem per donar veritable protagonisme als laics, com ja demanava el Vaticà II. Un fruit que, a Hondures, encara no donen la majoria de les comunitats

creients és la possibilitat que sorgeixin d'elles mateixes missioners tant per evangelitzar la societat en què viuen com d'altres indrets.

Considera positiu el transvasament de sacerdots i religiosos entre països de cultures diferents?

No és un propòsit de crear un transvasament de sacerdots, religiosos, religioses i laics entre diferents països, sinó de fomentar la vocació missionera *ad gentes* per tal que l'Església pugui disposar-ne des d'una visió de major comunió que encara no aconseguim. Les diferències entre les esglésies diocesanes quant a plantejaments teològics

i pastorals, de vocacions sacerdotals i religioses, d'economia i de recursos, massa accentuades dins de la nostra Església, no ajuden al testimoni que hem de donar. Aquestes diferències no sempre són degudes a la cultura, a la història i al camí pastoral de cada diòcesi, sinó a una desigualtat al si de l'Església catòlica que entela el testimoni i escandalitza molts creients. No obstant això, quan altres confessions religioses critiquen i insulten l'Església, cosa que passa molt a Hondures, no és tant per voler assenyalar els nostres defectes, sinó per provocar la deserció de catòlics que elles pretenen conquerir.

PROMOCIONS ESPECIALS PER ALS SOCIS DEL Club+amics

25% de descompte

Presentant la targeta de soci del Club més Amics: en totes les representacions al Teatre Gaudí de Barcelona. Representacions infantils, descompte d'1€

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

L'arca de Noè cap a un nou començament

El símbol de l'arca de Noè sorgeix de les pàgines del Gènesi, però aglutina en el moment actual un nucli suggestiu de significats. El món, el sistema, està corromput. Massa innocents experimenten en pròpia carn la violència del poder. S'entreveu un nou diluvi. S'anuncia el final d'una època i s'obre la possibilitat d'un món nou. L'esperança sap que, més enllà de la catàstrofe, florirà un cel nou i una terra nova. Com navegar cap a un nou començament?

Noè ha d'afrontar tres tasques essencials per sortir il·lès del diluvi. No es tracta de distreure's amb plans estratègics, amb comptes de resultats, amb sistemes complexos d'estadístiques.

Primera tasca: construir una arca segons les indicacions divines. El sistema sedentari no es pot conservar. Cal construir una nau que sàpiga mantenir-se surant malgrat la força de l'onatge. Prou gran per contenir-hi el que és important. Prou lleugera per esquivar els esculls amb moviments àgils. Només així podrà arribar il·lesa a la nova etapa.

Segona tasca: definir amb claredat i determinació les coses de les quals ha de prescindir, a pesar de voler-les conservar. No pot introduir a l'arca tot el que té. S'enfonsaria. S'adona amb dolor que els seus èxits, els edificis, els seus béns més pesats i costosos no li permeten arribar al nou món. Cal seleccionar amb criteri, desinterès i desprendiment. Moltes seguretats quedaran enrere. Lleugers d'equipatge. Fidels a les arrels més que al passat. El diluvi destruirà moltes coses que han costat tant de construir.

Tercera tasca: triar totes aquelles realitats que s'han de convertir en la llavor d'un nou començament. L'arca no ha d'acumular peces d'arqueologia ni trofeus del passat, sinó llavors de vida que engendrin futur. Una parella de cada. No més. El nou món no és una repetició de l'anterior. Els vells models van servir en el passat, però resulten obsolets per a un nou començament. Quan acabi el diluvi, quan s'hagin purificat totes les realitats, se segellarà una aliança nova.

Moltes realitats eclesials i socials es poden il·luminar a la llum del símbol de l'arca. Entre elles, sens dubte, la vida religiosa actual que té davant seu les tres tasques de Noè. Construir un arca, segons les

indicacions de la Paraula de Déu, per sortejar la destrucció del diluvi. Desprendre's del que és accessori, per més afeccions que existeixin per conservar-ho. Introduir les llavors de vida per iniciar un nou començament, els perfils dels quals encara s'ignoren. Com a alternativa, es pot sucumbir a la temptació del Titanic: viure en la inconsciència de ballar al ritme de l'orquestra, mentre el vaixell s'enfonsa perquè ha impactat contra un iceberg de grans proporcions. Sempre ens podem preguntar si tenen gaire futur les nostres reestructuracions quan en realitat es tracta de «néixer de nou», com Jesús va indicar a Nicodem.

Els vells models van servir en el passat, però resulten obsolets per a un nou començament

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viuimolins70@gmail.com

Diferents cares de la pobresa

Fa uns anys es va posar de moda aquesta frase: «Al barri hi ha de tot.» Però crec que un dels barris on aquesta dita es fa realitat en cada moment és el meu, el Raval. Hom ja no s'estranya gens del que hi veu o del que pot passar.

Últimament ha arribat un africà força gran de qui ben aviat me'n vaig fer amiga i que em crida quan em veu de lluny: «Mama, mama»... Sempre em diu que li falten uns cèntims —generalment són vint— per comprar qualsevol cosa. En ocasions em diu que li regali un euro. Fins aquí tot és normal i quotidià. Però el que ja no és tan normal és una de les seves manies i, fins i tot, dèries, tan originals com perilloses. Mig despullat i fet un santcrist, es col·loca enmig del carrer estirat a terra o dret amb els braços en creu. I no en un dels carrers estrets del

«Ara sóc jo i començo a tenir il·lusió pel futur oblidant el passat»

Raval, on els cotxes no poden anar a gaire velocitat, sinó a la Ronda Sant Pau, amb tres carrils i amb la velocitat normal de 50 per hora. Les malediccions dels conductors quan arriben a prop i el veuen es poden deduir fàcilment. Tots li diem que no ho faci perquè un dia tindrem un disgust, però ell riu amb la seva boca desdentada i ho

continua fent. No puc dir que sigui feliç en la seva inconsciència, però tampoc que pugui mesurar amb seny la situació de pobresa i de marginació en què viu.

Ahir vaig mantenir una de les moltes converses que comparteixo amb un amic que va sortir de la seva situació d'addicció, amb les conseqüències d'exclusió que comporta. És un sobrevivent de les primeres víctimes del VIH i que, amb la seva minsa paga i el seny del qual l'ha dotat Déu, tracta d'oblidar el passat i viure dignament. Aquest mes, quan va anar a buscar diners al banc el dia que cobra la paga, li van dir que no té res perquè li han embargat tot el que tenia. Estranyat, va a esbrinar què ha passat: una multa de fa molts anys, de quan ell estava malament. La seva frase davant l'angoixa de la seva situació que el deixava sense un cèntim per pagar el pis, i les necessitats d'un mes, va ser la següent: «És que no ens deixaran mai sortir de pobres?» «És que no podrem mai oblidar el passat i començar de nou?» La seva capacitat per contemplar la vida, la societat, la política... el fa patir la pobresa des del vessant de la injustícia, la diferència social, les polítiques d'interessos, etc. I a la seva situació econòmica, d'una gran debilitat, al passat que no podrà recuperar mai, a les conseqüències d'aquell passat, ell afegeix un sentit realista i sovint molt negatiu d'un sistema mundial que crea pobresa i marginació.

I abans d'ahir vaig contemplar una tercera cara de la pobresa: la del jove que està sortint d'una situació de solitud, d'angoixa vital perquè veu el futur molt negre, i d'una vida arrossegada pels qui l'envoltaven. Ara, a la presó, està fent un camí de la meua mà —perquè he tingut la sort d'acompanyar-lo— i amb un somriure que em va alegrar el dia em va dir: «Ara sóc molt feliç. Tu m'has fet tornar a néixer i a viure la vida. A ser jo mateix. Jo vivia la vida que em feien viure els que m'envoltaven. Ara sóc jo i començo a tenir il·lusió pel futur, oblidant el passat. Ara cuido la meua ànima perquè sé què la fa feliç.»

Venia de patir amb una altra cara de la pobresa, la del que surt de la presó i tornar a la vida que el va portar a viure molts anys darrere les reixes... I potser Déu em va regalar les paraules del meu amic per compartir la seva felicitat i tastar-la amb ell.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez An-sótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Lucía Caram, Carme Borbonès, Agustí Codinach, Joan Guiteras, Joan M. Gutiérrez, Andreu Ibarz, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Jordi Pujol, Quique, Hilari Raguera, Francesc Raventós, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Sebastià Taltavull, Joan M. Vernet, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

És l'hora del teu compromís

Celebrem avui la Jornada del Domund. En aquesta data tan missionera, el papa Francesc ens convida a tots els cristians a viure el nostre compromís de batejats amb més generositat. Ens diu: «Tots estem convidats a *sortir*, com a deixebles missioners, oferint cadascú els seus propis talents, la creativitat, la saviesa i experiència a portar el missatge de la tendresa i de la compassió de Déu a tota la família humana» (Missatge del Sant Pare, Jornada Mundial de les Missions 2016, 1).

Dos mil anys després de l'inici de la missió, són moltes les àrees geogràfiques, culturals, humanes o socials en què Crist i el seu Evangeli no han penetrat encara. Com no escoltar la crida que sorgeix d'aquesta situació? El mandat del Senyor: «Aneu, doncs, a tots els pobles...» (Mt 28, 19) continua ressonant en el cor de tot batejat. Davant d'aquestes paraules de Jesús, hauríem de preguntar-nos tots, comunitats, batejats, consagrats: Quin tipus de sordesa ens impedeix escoltar-lo? Quines resistències ens impedeixen a nosaltres, seguidors de Jesús, avançar amb coratge i valentia per aquest camí de la missió?

Els homes i les dones del nostre temps tenen dret a conèixer la Bona Nova de Jesús. Qui ha conegut l'alegria de la trobada amb Crist Salvador no pot tenir-la tancada dins seu, l'ha d'irradiar. L'evangelització constitueix un servei òptim a la humanitat, amb vista a

realitzar el projecte de Déu, que consisteix a unir amb Ell, per mitjà de Jesucrist, en eterna aliança d'amor, en l'amor i la unitat de l'Esperit Sant, tots els homes, fent-ne un poble de fills, de germans, lliures de tot mal i animats per sentiments d'autèntica caritat.

En aquesta tasca estan compromesos els missioners. Així ho expressa un missioner d'Àfrica: «En el nostre caminar humil, ens acostem a les cases dels homes demanant sostre, menjar i amistat. I donem, a canvi, com ens ho demana l'Evangeli, l'extraordinari regal de la pau. «El missioner és l'home de la trobada amb Déu i amb els homes, és el testimoni de la Presència activa de Déu en el món i és el guia per a tots els que El busquen. És el pregoner de l'Amor entranyable i universal de Déu cap a tots els homes.

Molts homes i dones de la nostra Església diocesana treballen com a missioners en els diferents continents del món: Amèrica Llatina, Àfrica, Àsia... Els recordem amb gran afecte, especialment en aquest dia. Demanem al Senyor que els enforteixi en aquesta preciosa tasca en què, certament, no els falten fatigues, disgustos i fins i tot persecució. Però, sabent-ho, perseveren amb goig en la missió que se'ls ha encomanat per mitjà de l'Església. Són admirables, són els fills predilectes de l'Església! Que el seu exemple animi els joves de les nostres comunitats cristianes, perquè dediquin també la seva vida a donar a conèixer, esti-

mar i servir «Jesucrist, veritable Déu i Home, únic camí a través del qual el món pot descobrir l'alta vocació a què és cridat» (Butlla *Incarnationis mysterium*, 2).

Però no n'hi ha prou amb la pregària i l'admiració pel que fan els missioners. Cal que nosaltres siguem més valents a proclamar Crist, també en els nostres ambients, perquè Jesús és Bona Notícia per als homes de tots els temps. És l'hora del teu compromís missioner, se'ns diu en aquesta Jornada Mundial de les Missions 2016. Sortim de la nostra terra, si el Senyor ens crida, i siguem generosos també amb la nostra aportació econòmica, que serà una gran ajuda per a les tasques missioneres a tots els continents del món.

Acabo amb les paraules d'un poeta anònim:
«No et guardis Déu, com es guarda una herència.
La teva vocació, com la de la Mare de Déu, com la d'Israel,
és deixar passar el Crist, donar-lo ara a la llum,
perquè el món es posi en camí cap a Déu.

No et guardis Déu, perquè robaries als altres,
perquè el Messies ve per tot el poble,
perquè totes les races esperen la salvació,
perquè has estat posat com a testimoni de Déu
per a tots.»

Estimats germans, que Déu us beneeixi a tots.

Joan Josep Omella
Omella

Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Missioners: Església en sortida

Llegim al Gènesi que Déu va dir a Abraham: «Surt del teu país, de la teva parentela, de la casa del teu pare, per anar a la terra que jo t'indicaré.» I el patriarca va sortir, tot i que no sabia on anava; només sabia que era la voluntat de Déu.

El mateix ha passat amb els missioners. Un dia van sentir la crida divina a lliurar-se als altres lluny de casa seva i se'n van anar, no per desinterès de la seva pàtria i de les seves famílies, sinó per fidelitat al que Déu els demanava, i ja des de llavors van començar a estimar els qui encara no coneixien, a aprendre idiomes nous, nous costums... fins a fer-se un d'ells.

Aquest va ser el cas de Mn. Josep Cabayol, per posar l'exemple d'un missioner de les nostres terres, del qual es va presentar recentment una biografia. Va sortir de la Riera de Gaià, de la seva família,

d'aquells carrers i places en què havia jugat, com la de l'església, amb aquell plataner gegant, inconfusible. I va marxar a Ruanda, després al Congo i una altra vegada a Ruanda, mentre les forces li ho van permetre, identificant-se amb aquells pobles africans, sense acovardir-se per perills reals viscuts a vegades amb un protagonisme no desitjat.

També el cas d'Isabel Solà, la monja barcelonina assassinada aquest any a Haití, on va anar a missions després d'uns anys a Guinea Equatorial. Va viure amb els seus pobres habitants el terrible terratrèmol i va dedicar des de llavors el seu temps a atendre els molts amputats fabricant-los pròtesis perquè poguessin caminar.

A Tarragona hem celebrat una trobada missionera de les diòcesis de tot Espanya, en coincidència

amb els noranta anys de l'establiment del Domund. «Surt del teu país» és el lema d'aquest any i de la festa que avui celebrem. Enllaça amb el desig del papa Francesc, tantes vegades expressat: el seu desig d'una Església en sortida, que no es tanqui en ella mateixa i en les rutines, sinó lliurada cap als altres, cap a les perifèries existencials de la geografia i de la vida. Pensem —com ens ha recordat Mn. Anastasio Gil, director nacional de les Obres Missionals Pontifícies a Espanya—, que l'Evangeli encara no ha arribat al 70% de la humanitat. L'Església, per manament de Jesucrist, està cridada a anunciar-los aquest missatge de salvació i a fer-ho amb paraules i amb obres, amb l'exemple de l'amor fraternal que inspira la doctrina més sublim, perquè és divina.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona
i Prímat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Diumenge XXX de durant l'any

Lectura primera

Sir 35,12-14.16-18

El crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira:

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Els ulls del Senyor vetllen pels justos,
escolta quan criden auxili.
Així que criden, el Senyor els escolta
i els treu de tots els perills. **R.**

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen,
salva els homes que se senten desfets.
El Senyor rescata de la mort els seus servents,
i no acusarà els qui es refugien en ell. **R.**

Lectura segona

2Tm 4,6-8.16-18

Ja tinc reservada la corona que m'he guanyat

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia

2C0 5,19

Déu, en Crist, ha reconciliat el món amb ell mateix, i a nosaltres ens confia el missatge de la reconciliació.

Evangeli

Lc 18,9-14

Va ser el cobrador d'impostos i no el fariseu el qui tornà a casa seva perdonat

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Glòria Monés

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per nores a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, si-gueu-me propici, que sóc un pecador." Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretà i
biblista

Dels quatre evangelis, n'hi ha que siguin teològicament més elaborats que els altres?

Del Jesús «predicador» de la Bona Notícia al Jesús «predicat» pels apòstols, per Pau, han passat uns dos anys llargs: són els que anomenem la «vida pública» de Jesús, el Crist va ensenyar amb les seves paraules i els seus fets. Els quatre evangelis transmeten el mateix missatge. Tots es preocupen per oferir actualitzat i «inculturat!» el missatge de Jesús i sobre Jesús. A la base de tots quatre evangelis hi ha la primitiva predicació apostòlica i, en alguns casos, utilitzen fonts comunes o semblants. Tanmateix, és cert que cada evangelista dona a la seva obra una empremta personal inconfusible, cada vegada amb més detalls, de ben segur molt condicionada per la comunitat a la qual s'adreça. De fet, sabem ben poc sobre el lloc i l'ambient en què es va escriure cada evangeli, des del de Marc, escrit pels volts de l'any 70 després de Crist fins a finals del segle primer. Però el contingut intern de cada evangeli indica molt sobre el seu ambient i els seus destinataris. Tenim quatre rostres de Jesús, fruit dels quatre evangelis canònics que ens han arribat.

Però, com afirmar la fidelitat a l'esdeveniment Jesús? Hi havia una comunitat abans de Pasqua, una comunitat prepasqual, que va donar forma als records de Jesús (paraules i fets), bo i garantint sociològicament la transmissió dels records. Ras i curt, la tradició evangèlica ha «format», i sovint «transformat» però no «deformat» els records de l'esdeveniment Jesús.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Ai dels justos que menyspreen els altres homes!

Repassant les set darreres homilies que versaven sobre passatges propis de Lluc, sense paral·lel amb els altres evangelis, m'he adonat que, en l'ensenyança que imparteix a l'exsumme sacerdot Teòfil (recordeu la paràbola del ric i Llätzer, 15,19-31), li proposa fer una opció clara entre tres estaments relacionats amb Jesús: «tots els recaptadors de tributs i els pecadors», en representació dels marginats socials i religiosos, que «se li anaven apropant» (15,1); «els fariseus i els lletrats» que «no paraven de murmurar» perquè els acollia (15,2), «amics del diner» (16,14), tenidors de la doctrina oficial del Temple, i «els seus deixebles», «els apòstols» (16,1; 17,1.5), que nedaven entre dues aigües, a qui adverteix severament sobre el perill dels escàndols (17,1-10), encoratja a «fer-se amics a costa de l'injust diner» (16,9) i a «tornar enrere» com féu un d'ells, l'exleprós estranger samarità (17,18), els «mostra com cal pregar» (18,1-8) i els posa com a model la pregària humil del «recaptador de tributs» que, «dret a distància, no gosava ni tan sols els ulls cap al cel alçar, sinó que es donava cops al pit dient: "Oh Déu, sigues-me propici, que sóc un pecador!"», en contrast amb la pregària insolent del fariseu que «es va plantar dret i dintre seu es posà a pregar així: "Oh Déu, et dono gràcies perquè no sóc com la resta dels homes: lladres, injustos, adúlter, ni tampoc com aquest recaptador; dejuno..., pago el delme..."» Sorpren que l'encapçalament de la paràbola: —«Digué encara dirigint-se a alguns que confiaven en si mateixos que eren justos i menyspreaven els altres homes»— enllaça amb la del jutge injust i la viuda: «Proposà també a ells una paràbola per mostrar que cal pregar sempre i no defallir» (18,1), adreçada precisament «als deixebles» (17,22). La lliçó és vàlida també per a nosaltres: «Us dic: Baixà aquest justificat, més que no pas aquell, el fariseu. Perquè tot aquell qui s'exalta serà humiliat, però el qui s'humilia serà exalçat.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

OCTUBRE

23. DIUMENGE

Diumenge XXX de durant l'any, Verd. Lectures: Siràcida 35,15b-17.20-22a / Salm 32 / 2 Timoteu 4,6-8.16-18 / Lluç 18,9-14. Urgell: **Dedicació de la Catedral** (S), Blanc.

SANTORAL: Joan de Capistrano, prev.; Oda, vg.; Servand i Germà, mr.

24. DILLUNS

Sant Antoni M. Claret (MO), Blanc: Efesis 4,32-5,8 / Salm 1 / Lluç 13,10,17

SANTORAL: Martirià, mr.; Lluís Guanella, prev.

25. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Efesis 5,21-33 / Salm 127 / Lluç 13,18-21. Tarragona i Vic: **Sant Bernat Calbó** (MO), Blanc; Girona: **Mare de Déu del Collell** (MO), Blanc.

SANTORAL: Crisant i Daria, mr.; Crispí i Crispinià, mr.

26. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Efesis 6,1-9 / Salm 144 / Lluç 13,22-30. Vic: **Sants Lluç i Marcià** (ML), Vermell.

SANTORAL: Evarist, p. i mr.; Rústic, b.; Viril, ab.

27. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Efesis 6,10-20 / Salm 143 / Lluç 13,31-35

SANTORAL: Florenci, mr.; Gaudiós, b.

28. DIVENDRES

Sants Simó i Judes (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluç 6,12-19

SANTORAL: Ciril·la, vg. i mr.; Silvi, erm.

29. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Filèmon 1,18b-26 / Salm 41 / Lluç 14,1.7-11. Girona: **Sant Narcís** (S), Vermell.

SANTORAL: Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev.

Ideologies de gènere

Darrerament, en alguns ambients eclesials, fins i tot en algunes declaracions del papa Francesc, se sent parlar amb preocupació de l'anomenada «ideologia de gènere», contraposada als valors de l'Evangelí. La veritat és que la primera vegada que ho vaig sentir, vaig interpretar que carregaven contra el feminisme en general i vaig pensar que l'Església havia de menjar encara moltes sopes per gosar criticar el feminisme sense revisar a fons les pròpies actituds. Sembla, però, que, si més no, el Papa fa referència a un grup —molt minoritari pel que conec— que reivindica la llibertat personal de triar el gènere sexual. Tanmateix, una part de l'Església s'hi continua referint com si fos una ideologia general i unitària, de manera que s'agafa una part pel tot i es demonitza el conjunt de reivindicacions de gènere. Em fa gràcia, perquè se'n parla de la mateixa manera que alguns nacionalistes espanyols parlen dels nacionalistes catalans: com si l'únic nacionalisme fos el de l'altre, sense reconèixer el propi. Malgrat l'actitud de Jesús amb les dones, que trenca molts motlles culturals, cal reconèixer que la institució eclesial és una de les que oposa més resistències al progressiu reconeixement de la capacitat, llibertat i majoria d'edat de les dones. Fins al punt que hi ha qui diu que així com en un cert moment l'Església va perdre

els obrers, i després els joves, ara són les dones les que s'aniran sentint cada cop més allunyades de la institució. Em direu que quina relació té aquesta qüestió amb la litúrgia d'aquest diumenge. Reconec que hi he pensat per associació d'idees. Aquest diumenge se celebra la Jornada Mundial de les Missions (Domund). Crec sincerament que també el món occidental és terra de missió i em pregunto com podem evitar la desconexió massiva de les dones i com ens podem apropar a les que ja se senten molt allunyades de l'Església. Serà difícil, si l'Església som incapaços de reconèixer els nostres propis tics, la nostra pròpia ideologia de gènere. Una ideologia que es manifesta especialment en la litúrgia i que contamina les reflexions teològiques i pastorals. No només pel que fa al necessari discerniment sobre l'accés de les dones al diaconat o al presbiterat, sinó senzillament per dur a terme el que ja ara es pot fer, com molt bé assenyala Dionisio Borobio en un article a la revista *Phase* («La mujer como agente de la celebración Litúrgica», núm. 332 de març-abril 2016). Perquè tant el Codi de Dret Canònic com la constitució *Sacrosanctum concilium* permeten que laics i laiques s'ocupin d'alguns serveis litúrgics. Una cosa que no sol formar part, si més no amb el reconeixement que mereix, de

la vida quotidiana de les nostres comunitats i un camí per on, sens dubte, cal avançar, junt amb la delegació de determinades tasques pastorals. En l'evangelí d'avui veiem que, en la seva pregària autocomplaent, el fariseu viu la seva fe com si fos una mena de desplegament normatiu i contempla els altres amb les ulleres dels prejudicis. I és que la norma posa límits, «en-caixa», permet controlar i verificar. Seguir la norma dona seguretat, és una resposta objectiva, que ens eximeix d'un criteri intern. El tema és que la vida, com diu la cançó, sol «desbordar tot esquema» i, en tota la seva complexitat, remet no pas a una norma exterior, sinó a la interioritat, a l'ésser. Un personatge mal vist, sospitós —abans i ara— com és un recaptador d'impostos es relaciona amb Déu no pas a partir de la norma, sinó del més pregon de l'ànima i de la consciència. Per això pot reconèixer el seu pecat, experimentar la misericòrdia de Déu i obrir la porta a ser ell mateix misericordiós. Potser també en aquesta qüestió de les dones més que explorar la tradició i la norma, ens caldrà anar al fons de la interioritat, allà on podem trobar-nos, lliures de prejudicis, amb aquest Senyor que «no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes», per esdevenir humils, lliures i lúcids al servei del Regne.

El sant

Per Eduard Brufau

Sant Lluís Guanella

Al llarg del segle XIX —temps de profunds canvis socials, econòmics i polítics— dins de l'Església catòlica van néixer una quantitat important de congregacions noves amb la finalitat d'atendre els malalts i educar els nens i joves de la nova societat industrial.

Entre els nombrosos fundadors d'aquella època trobem el sacerdot sant Lluís Guanella (1842-1915). Fill d'una família pobra del nord d'Itàlia, va entrar al Seminari i va ser ordenat sacerdot amb poc més de vint anys. Compromès sempre amb els pobres i malalts, va col·laborar amb sant Joan Bosco, i quan va ser rector d'una parròquia va obrir un orfenat. Per tal d'atendre els nens,

va fundar les Germanes de Santa Maria de la Providència i més tard els Servents de la Caritat, que avui tenen presència arreu del món. També va fundar la Confraternitat de Sant Josep, que té l'objectiu de pregar pels moribunds. El servei de Lluís Guanella pels pobres era tal que pocs mesos abans de morir encara va assistir personalment les víctimes d'un terratrèmol. Va ser canonitzat per Benet XVI l'any 2011.

Mercè Solé

Membre de l'ACO i del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (msoletey@gmail.com)

El Papa rep un llibre de Pagès Editors

Elisabet Parra

El 21 de setembre, Lluís Pagès, president de Pagès Editors, va assistir al Vaticà en una trobada amb el papa Francesc i li va lliurar un exemplar del llibre *Aportacions catalanes universals*, editat per Pagès Editors i la Fundació Occitano Catalana. La trobada, que va tenir lloc en el marc de la presentació del llibre a Roma, va permetre a Lluís Pagès conversar breument amb el Sant Pare, parlar-li de l'editorial i obsequiar-lo amb el volum.

El llibre *Aportacions catalanes universals* és una iniciativa de la Fundació Occitano Catalana, que ha dut a terme la tasca de coordinació i de supervisió global de l'edició. El propòsit bàsic d'aquesta obra és donar a conèixer als ciutadans de Catalunya, i d'arreu del món, les aportacions al progrés general de la humanitat realitzades pel poble de Catalunya en el decurs de la història en totes les disciplines. Ha estat escrit per un equip d'una vintena de persones de tots els àmbits de la cultura, sota el guiatge inicial de Joan Triadó i la direcció de Joan Amorós.

A l'obra es descriuen 223 aportacions rellevants, algunes de les

Lluís Pagès lliura el llibre al papa Francesc.

quals engloben diversos casos diferenciats. Per a cadascuna d'elles es descriu succintament en què consisteix i es fa referència a l'autor o autors, si es coneixen. Totes es troben profusament il·lustrades amb gravats, fotografies i esquemes. El volum, de 740 pàgines i amb més de 1.000 il·lustracions a tot color, inclou des de bioètics a cantants, d'escultors a antropòlegs, d'astrònoms a escriptors... i no és un exercici d'autocomplacença, sinó que consisteix en una síntesi rigorosa.

En un moment tan especial de la història de Catalunya, el llibre *Aportacions catalanes universals* és una peça útil per tal que la nostra posició davant del món que ens envolta i observa com a entitat nacional quedi perfectament clara, destacada davant de la mirada, de vegades dubitativa, dels nostres veïns europeus i, a l'hora, de nosaltres mateixos. D'aquí la importància d'haver-li pogut fer entrega d'un exemplar de l'obra al Papa.

Aportacions catalanes universals, que ha estat editat en català, castellà, anglès i francès, es pot adquirir a www.catalancontributions.com.

Aplec al santuari de la Salut de Terrades

Francesc A. Picas

El diumenge 18 de setembre, totes les parròquies de l'Alt Empordà s'aplegaren al santuari de la Salut de Terrades per celebrar la gran festa de la Misericòrdia. Arribaren turismes, autocars i joventut a peu de tot l'Empordà. L'acte va comptar amb l'assistència del bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo. Tothom va passar per la Porta sagrada.

A les dotze del migdia es va celebrar l'eucaristia, presidida pel bisbe Francesc i concelebrada pels mossens de les parròquies de l'arxiprestat. S'hi van organitzar festes populars, amb activitats per als petits i els joves. Emocionant va ser la presentació a Maria dels infants batejats

i l'ofertament dels matrimonis i famílies. Es va plantar un xiprer, signe de pau i concòrdia. Es va fer una arrossada popular i final de festa musical amb el grup Veus Empordaneses.

Hi va haver un record, amb misericòrdia, als malalts, als avis i àvies i als impossibilitats que són a casa i als hospitals, als infants, a les famílies amb manca de recursos, als matrimonis i a la joventut que busca feina.

Als temples de l'Empordà, el diumenge dia 18 no es va celebrar l'eucaristia. Només les campanes repicaren a festa, al ressò del campanar del santuari de la Salut, on s'aplegaren tots els sacerdots i fidels. Tot l'Empordà va celebrar la gran festa de la Misericòrdia.

Façana del santuari de la Salut de Terrades.

Els Amics dels Àngels comencen el curs

Fina Armengol

El 29 de setembre, festivitat dels arcàngels sant Miquel, sant Rafael i sant Gabriel, es va iniciar el curs 2016-2017 de l'Associació

Autoritats i membres de l'associació.

Amics dels Àngels amb una missa concelebrada per Mn. Rafael Méndez, rector de la parròquia Mare de Déu dels Àngels de Barcelona, i Mn. Manel Pousa. Com a reconeixement a tota la seva obra social, l'Associació Amics dels Àngels vam nomenar Mn. Manel Pousa «àngel de la ciutat de Barcelona 2016». En aquesta jornada els va acompanyar Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

Deures escolars

Hi ha opinions contraposades sobre si els alumnes han de dur deures o no per fer a casa. Que els nens hagin de treballar després de l'horari escolar, sobre el que se'ls ha ensenyat a l'escola, és l'única manera que consolidin les explicacions rebudes. No sempre es para atenció al 100% ni tampoc molts cops no es transmeten els conceptes a l'abast de tots els alumnes, i depèn del treball personal que s'aconsegueixi arribar a entendre les qüestions.

Veig força egoisme per part dels pares que es queixen perquè si els nens han de fer deures, això els impedeix fer els plans que els agradaria fer. No volem el millor per als nostres fills? Doncs això comporta un sacrifici que de cap manera és esclavatge. Quants cops, que no sabem, els nens s'eternitzen amb l'excusa dels deures i és que perden el temps amb el mòbil, la tauleta, els jocs i els xats sota els llibres? Que hagin de treballar a casa els educa en una disciplina que els fa responsables. Millor per a ells si arriben al món laboral entrenats a tenir obligacions.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Trobades autèntiques

El Papa ens proposa trobades autèntiques: «Si no miro —no n'hi ha prou veient-hi; cal mirar—, si no m'aturo, si no miro, si no toco, si no parlo... no puc tenir una trobada ni puc ajudar a fer una cultura de la trobada.» Francesc ens ofereix una clau, profunda i teològica, per interpretar la trobada: «A mi m'agrada veure també aquí la trobada de tots els dies entre Jesús i la

Fronteres tancades

Cinc anys de guerra a Síria: mort, destrucció, por, dolor, desconcert... hospitals bombardejats. Quan algunes persones poden sortir d'aquesta barbàrie, després de moltes dificultats i obstacles, xoquen amb les fronteres tancades. Són milers de persones malvivint i morint davant dels murs «anti-immigrants». Cap ésser humà no és il·legal. Obrim les fronteres! De fet, el problema més gran és que no només les fronteres estan tancades, sinó que s'han tancat també els cors a la misericòrdia i s'han obert a la indiferència.

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

seva esposa, l'Església, que espera el seu retorn.»

Aquest és, assenyala el Papa, el missatge d'avui: la trobada de Jesús amb el seu poble; la trobada de Jesús que serveix, que ajuda, que és el servidor, que s'abaixa, per ajudar tots els necessitats. Jesús es troba amb el seu poble, perquè tots som necessitats; necessitats de la Paraula de Jesús, de la trobada amb Ell, com també ho són les persones que estimem.

JUAN GARCÍA RODRÍGUEZ
Càceres

Contrast

En els darrers temps, amb els conflictes mundials que ens assolen, l'emergència de la crisi migratòria i les amenaces del radicalisme islàmic, la paraula més repetida i més desoïda és «diàleg». Des d'àmbits tan distants com la seu de l'ONU o la ciutat italiana d'Assís, la paraula «diàleg» ha estat un cop més la protagonista. I, no obstant això, el que es produïa era el bombardeig d'una caravana de camions amb ajuda humanitària. L'ajuda

estava destinada a la població civil segrestada a Alep, aquell gran monument a la sordesa erigit com a conseqüència de la impossibilitat del diàleg internacional.

Mentrestant a Assís, el Papa i els líders religiosos d'arreu del món exalçaven el cor a Déu en tots els idiomes per demanar-li la pau. Davant d'aquest contrast, entre la pau que necessitem i la guerra que promovem, es fa clara la necessitat de la pregària per la pau, a la qual no sempre atenem.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les quinze línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

PER REESTRUCTURACIÓ DE LA PLANTILLA QUEDEN ACOMIADATS I, SEGUINT ELS CONSELLS EVANGÈLICS, EL QUE FACI LA TEVA MÀ DRETA QUE NO HO VEGI L'ESQUERRA

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Valentia

Estic indecís i demano consell. M'han dit una cosa molt greu d'un amic meu i m'he proposat dir-li-ho, però no sé com s'ho prendrà. Sé que tinc el deure de corregir-lo fraternalment, però a l'hora de la veritat em falta valentia per parlar-hi... Què faig?

Doncs no sé si es tracta de valentia o de prudència. Miri, del que vostè ha de dir a un altre i que sigui fruit del seu coneixement no hi ha dubtes: cal parlar amb oportunitat, veritat, claredat i caritat. De vegades, mentir o callar pot ser més dolç i còmode, però sempre és preferible la veritat, que tot i que faci mal guareix, que no pas la mentida dolça, que tranquil·litza però mata. Però vostè em parla d'una cosa que algú altre li ha dit i això és diferent. La correcció fraterna correspondria que l'exercís la persona que li ha dit això que vostè comenta sobre el seu amic. D'entrada, desconfiï d'aquells que li parlen malament dels altres i que no s'enfronten personalment amb els interessats. Aquestes persones que fan circular coses negatives dels altres solen ser artistes consumats a crear conflictes i malentesos entre les persones. Dit això, li donaré un consell socràtic. Es diu que algú va anar a veure el filòsof i li va etzibar: «Saps el que m'han dit sobre el teu amic?» Sòcrates no el va deixar continuar: «Espera —li va dir—, abans que m'ho expliquis, vull fer-te la prova dels tres sedàs.» L'altre li va dir: «Què?» I Sòcrates li va explicar: «El primer sedàs és el de la veritat. Has comprovat que allò que m'has de dir és veritat? El segon és de la bondat. És una cosa bona el que m'explicaràs del meu amic? El tercer sedàs és el de la utilitat. Consideres que em serà útil saber el que vols dir-me?» L'altre va confessar que no sabia si era veritat, que era una cosa dolenta i que no seria d'utilitat a Sòcrates saber-ho. «Lavors —va concloure Sòcrates— el que anaves a dir-me no és ni cert, ni bo, ni útil. Per què explicar-m'ho?» Algú em va dir un cop que, si les coses fossin així, moltes converses mai no veurien la llum... Efectivament, per a gran tranquil·litat de tots i confusió dels maldients. Ja veu, doncs, vostè, que no ha estat covard sinó prudent. És clar, aquesta reflexió val per a la majoria de casos comuns i per frenar les xafareries malèfiques, però no obsta perquè en alguns casos, per la gravetat de les acusacions que es formulen, tingui el deure de posar en coneixement del seu amic el contingut de certes afirmacions infamants i pugui encarar-se amb el seu acusador en el cas que siguin efectivament infàmies.

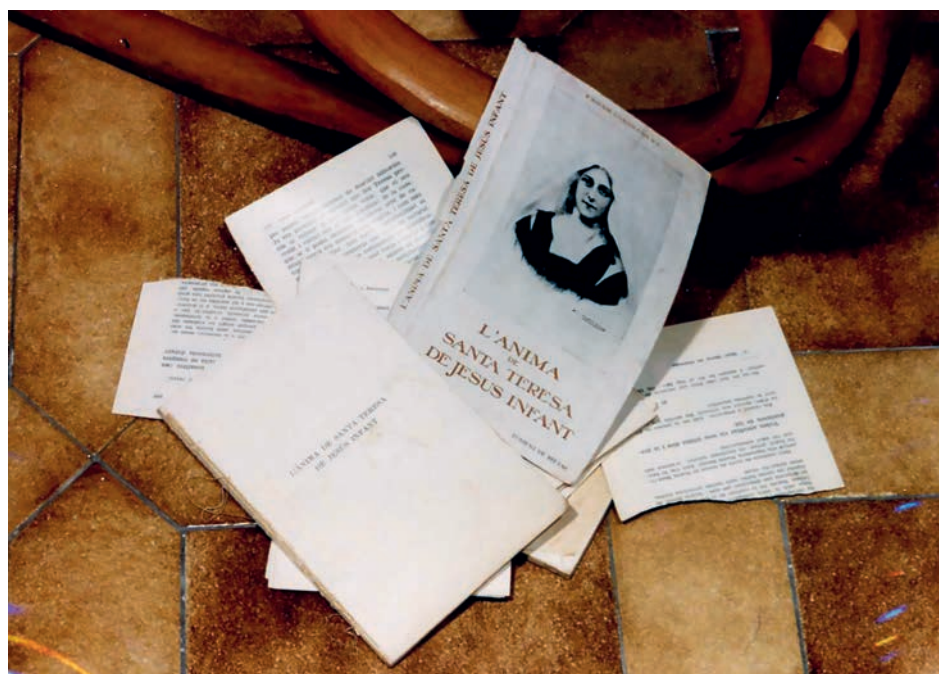
• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (61)

Un llibre esquinçat

Els primers dies de la guerra civil, en plena persecució religiosa, a més de l'assassinat de sacerdots i religiosos, amb la crema d'esglésies i convents, es van fer escorcolls en moltes cases per buscar i destruir tot el que s'hi pogués trobar que anés contra les ideologies imperants, sobretot les coses relacionades amb la religió. A casa del metge Pere Tarrés, amb fama de ser home d'Església i militant en la Federació de Joves Cristians de Catalunya, hi van anar diverses vegades a fer registres.

El mateix ho explicava: «El 5 d'agost del 1936 vam sofrir el primer escorcoll; eren les quatre de la tarda. Estudiava el capítol de fisiologia, la hipòfisi. M'hi acabava de posar. Truquen. La meua germana obrí, entrà tota esverada al despatx i em va dir amb cara d'angoixa: "Ja són aquí..." Entren al despatx dos descamisats de l'escopeta... comminant-me amb mals modes que els seguís i que quedava detingut. Jo els vaig dir: "Qui són vostès per detenir-me? On és l'ordre escrita de detenció?" Això va sobtar-los. Em preguntaren si tenia armes. Naturalment els vaig dir que no. Arribaren quatre esbirros més, armats... els hauríeu d'haver vist, tots remenant papers i llibres, obrint calai-

xos a llur albir... Van obrir la llibreria on tinc únicament obres de formació espiritual. Llançaven els llibres sobre el meu llit i ordenaven que jo i la meua família ens poséssim a estripar-los, cosa que no vam fer... Un d'ells, d'una revolada, me'n va mig partir un: era el llibre *L'ànima de santa Teresa de*

Jesús Infant. Aleshores jo, amb bones paraules, els vaig dir: "Per què em feu malbé una cosa que tant estimo i tant m'ha costat?" Després de discutir i dir-me que fes desaparèixer tots aquells llibres, per una gràcia especial que jo atribueixo a santa Teresina, me'ls deixaren intactes... i seguí l'escorcoll.»

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

De tots els llibres, el de santa Teresa de l'Infant Jesús que el milicià va estripar, un cop acabat l'escorcoll, el Dr. Tarrés va recollir-ne els trossos i, com deia la seva germana, «el conservava com un record del favor que li havia fet la santa». Actualment aquest llibre es guarda a l'Arxiu Tarrés, esquinçat tal com el milicià va llençar-lo a terra en aquell escorcoll.

El beat Tarrés, durant tota la seva vida, va sentir una pregona devoció per santa Teresa de l'Infant Jesús. En el llibre *El secret de mossèn Pere Tarrés. La caritat pastoral*, l'autor, Mn. Pere Montagut, dedica el quart capítol a exposar la similitud que hi ha entre santa Teresina i el beat Pere Tarrés. Afirmar que «s'hi constata en tots dos la vocació d'amor, l'ofrena a morir d'amor, la simplicitat espiritual, l'amor sofrent i la missió des del cel». També diu: «Tarrés la pren com a model al costat d'altres sants, però és ben cert que, particularment, voldrà imitar-la i que gaudeix amb la lectura dels seus escrits.» Aquest llibre esquinçat és un record i un testimoni d'un període dolent de la nostra història i alhora una prova del desig del beat Pere Tarrés de seguir el camí de santetat que proposa la santa de Lisieux.

DEL 15 AL 30 DE NOVEMBRE

Mostra de
Cinema
Espiritual
Catalunya

La Generalitat de Catalunya, a través de la Direcció General d'Afers Religiosos, organitza per tercer any consecutiu la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya, amb la participació de la Filmoteca de Catalunya, l'Obra Social "la Caixa" i els cinemes Verdi de Barcelona.

21 PEL·LÍCULES QUE NO DEIXARAN INDIFERENT L'ESPECTADOR:

recullen la sensibilitat d'alguna o algunes de les tradicions religioses i plantegen les grans qüestions que tot ésser humà es fa en algun moment de la seva vida.

20 SALES DE PROJECCIONS D'ARREU DE CATALUNYA:

Caixafòrums de Girona, Lleida i Tarragona, Filmoteca de Catalunya, cinemes Verdi de Barcelona, Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, Patronat Parroquial de Vilassar de Mar, Centre Parroquial Sant Vicenç de Sarrià, Cinema Lluïsos d'Horta, Escola Jesuïtes Casp, Facultat de Comunicació Blanquerna, Universitat Autònoma de Barcelona, Cercle Catòlic de Blanes, Cinema Catalunya de Terrassa i els centres penitenciaris de Can Brians 1, Can Brians 2, Lledoners, Quatre Camins, Puig de les Basses i Ponent.

MÉS DE 20 PONENTS AL FORMAT CINEFÒRUM:

membres de diferents confessions religioses, especialistes en el món del cinema, filòsofs, periodistes i intel·lectuals fan la presentació de la pel·lícula i condueixen el debat posterior.

Generalitat de Catalunya

Els missioners, far de llum en la tenebra

La periodista Pilar Rahola fa el pregó del Domund 2016

Carne Munté

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

La periodista Pilar Rahola, per invitació d'Obres Missionals Pontifícies, ha estat l'encarregada de fer el pregó del Domund, precisament en l'edició 90 d'aquesta jornada mundial dedicada a les missions. Rahola, tot i reconèixer que no és creient, va fer una lloança de totes les persones que, per amor de Déu, donen la vida pels altres: «En aquest moment de desconcert, amenaçats per ideologies totalitàries i afanys desafortats de consum i per buidatge de valors, el captament d'aquests creients que entenen Déu com una inspiració d'amor i d'entrega és un far de llum, certament, en la tenebra.»

La periodista catalana es referia així als missioners i missioneres que arreu del món són portadors de la paraula cristiana i servidors de les necessitats humanes. «És a dir, ajuden i evangelitzen, i poso l'accent en aquest darrer verb, perquè és el que ha patit els atacs més furibunds, sobretot per part de les ideologies que se senten incòmodes amb la solidaritat, quan es fa en nom de Crist.»

Davant, doncs, de certes ideologies que menyspreen el cristianisme, Rahola es va preguntar de forma retòrica: «Per què fer propaganda ideològica és correcte, i evangelitzar no ho és? És a dir, per què anar a ajudar el proïsme és correcte, quan es fa en nom d'un ideal terrenal, i no ho és, quan es fa en nom d'un ideal espiritual? I em permeto la gosadia de respondre: perquè els qui ho rebutgen, ho fan també per motius ideològics, i no per posicions ètiques.» Per a Pilar Rahola, «els valors cristians són valors universals que entronquen directament amb els drets humans», fins al punt que «el catecisme, sens dubte, és el programa polític més sòlid i fiable que podem imaginar».

El Pregó del Domund, celebrat a la Sagrada Família el dissabte 15 d'octubre, entroncava amb els actes previs fets a Tarragona amb l'eslògan *El Domund al descobert*. Va ser presidit per l'arquebisbe Joan Josep Omella, i hi van assistir membres de la classe política com el conseller Jordi Jané, l'expresident Artur Mas i l'exalcalde

Pilar Rahola durant el pregó, titulat «La pàtria del cor».

«Per què fer propaganda ideològica és correcte, i evangelitzar no ho és?»

«Els valors cristians entronquen directament amb els drets humans»

«La crida del papa Francesc a sortir de la terra ens interpel·la a tots»

Xavier Trias, així com l'exconsellera Irene Rigau. De la seva banda, Anastasio Gil, director d'Obres Missionals Pontifícies, va fer esment dels 13.000 missioners i missioneres espanyols, 500 de catalans, que estan escampats arreu del món.

La vetllada va estar amenitzada pel Cor de Cambra Francesc Valls.

En aquest sentit, Pilar Rahola va tenir un record pels missioners Isa Solà, religiosa de Jesús Maria, assassinada el 2 de setembre a la capital d'Haití; i per Manuel García Viejo i Miguel Pajares, germans de Sant Joan de Déu morts a conseqüència de l'Ebola. «La Isabel, en Manuel, en Miguel són la metàfora del que significa l'ideal del missioner: el d'estimar sense condicions, ni concessions», va dir Rahola, i va afegir: «Si Déu és el responsable

de tal entrega completa, de tal sentiment poderós que travessa muntanyes, identitats, idiomes, cultures, religions i fronteres, per aterrar en el cor mateix de l'ésser humà, si Déu motiva tal viatge extraordinari, com no voler que sigui a prop nostre, fins i tot a prop d'aquells que no coneixem l'idioma per parlar-li?»

La periodista va esmentar la crida del Papa a sortir a les perifèries del món, que es plasma en el lema del Domund d'enguany: «Surt de la teva terra.» Una crida que, segons Rahola, «ens apel·la a tots, als creients, als agnòstics, als ateus, als que senten i als que dubten, als que creuen i als que neguen o no saben o voldrien i no poden».

Finalment un agraïment explícit als missioners, que va definir com a «apòstols infatigables de la creença en la humanitat»: «Només puc dir gràcies per l'entrega, per l'ajuda, pel servei, gràcies, mil gràcies per creure en un Déu de llum, que ens il·lumina a tots.»

Tarragona posa el Domund al descobert

J.B. / Tarragona

Del 3 al 12 d'octubre Tarragona ha acollit la programació que, des de fa tres anys, organitza Obres Missionals Pontifícies amb motiu de la celebració del Domund 2016 que aquest cop du el lema «Surt de la teva terra», en els 90 anys d'existència. Els col·loquis i taules rodones al voltant del Domund i el fet missioner s'han complementat amb l'exposició instal·lada al Centre Tarraconense

El Seminari, titulada *El Domund al descobert*. Aquesta iniciativa va arribar a Tarragona, i per extensió a Catalunya, després que Madrid i Sevilla fossin les ciutats escollides per a les dues primeres edicions.

Un estol de missioners religiosos i laics d'arreu de l'Estat s'han citat a Tarragona per donar testimoni i debatre temes de gran interès, jornades que han estat presidides per diferents bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

«El nostre museu és una finestra oberta a la ciutat i al món»

Josep Maria Riba, director del Museu Episcopal de Vic

Miquel Àngel Codina

Fotos: MEV

Josep Maria Riba és director del Museu Episcopal de Vic des de l'any 2004. Ordenat prevere el 1980, ha estat, entre altres càrrecs, consiliari general de Minyons i Guies Sant Jordi de Catalunya i vicari episcopal del bisbat de Vic. Actualment és rector de les parròquies de la Pietat i Sant Domènec de Vic i delegat Episcopal del Patrimoni de la diòcesi vigatana. Enguany el Museu Episcopal de Vic celebra el 125è aniversari de la seva fundació.

El 9 de juliol es va iniciar la commemoració dels 125 anys de la creació del Museu Episcopal de Vic. Què significa aquest esdeveniment des d'un punt de vista històric, cultural i religiós?

Significa que entre tots hem sabut conservar un llegat, que és pòsit de la vida d'un territori que ha anat forjant al llarg dels segles un estil de vida, una manera de ser. El Museu Episcopal de Vic fa 125 anys que es va crear, però ens permet «viatjar» al llarg de molts segles enrere. Des dels primers pobladors d'aquestes contrades, com mostra la col·lecció arqueològica, passant pel testimoni de la seva fe des del segle IV, amb diferents expressions artístiques que ens obren els ulls a com aquesta fe s'ha arrelat en el nostre país. I també significa que tenim el repte de mantenir viu aquest llegat.

Quines activitats hi ha previstes per celebrar aquesta efemèride?

«Davallament d'Erill la Vall» (segle XII).

El programa encara està obert. El 9 de juliol va ser el punt de sortida amb moltes activitats, des dels parlaments oficials fins a accions de recreació històrica, passant per moltes petites accions significatives de la vida quotidiana del museu. Ara, després d'un estiu, on s'ha encetat el blog del museu —amb petits articles que es repartiran durant tot l'any—, iniciem una segona etapa, amb activitats que anirem desvetllant i desenvolupant al llarg de l'any: conferències, congressos, activitats al mercat medieval... Apostem per accions que encarin el museu a la realitat d'aquest inici de segle XXI. El museu és un espai per visitar físicament, però hi ha moltes més coses. S'ha renovat el web amb serveis molt innovadors, de manera

que es poden veure des de casa obres en alta resolució; s'han creat noves eines per a aquell visitant del museu que vol saber més del que diu una simple cartel·la; s'han potenciat les xarxes socials... De mica en mica hem d'anar fent entendre que el museu és més que un espai d'exposició. És una finestra oberta a la ciutat i al món.

El Museu Episcopal de Vic potser és poc conegut, tenint en compte el valor del seu patrimoni. S'ha de reivindicar?

El Museu Episcopal de Vic sí que és conegut, especialment en el món científic i museològic. Però el coneixement de cara al públic general és sempre un repte, per a nosaltres i per a tots els museus. La nova etapa del museu, des del 2002, ha significat

una més gran obertura a públics molt diferents. Les dades ens indiquen una forta tendència a l'alça i això ens anima a treballar perquè el museu sigui un punt d'atracció i de referència, perquè tothom pugui enriquir-se amb les joies úniques de què disposa. Hem de ser atractius per al gaudi, sense perdre la nostra identitat com a lloc de contemplació i de creixement intel·lectual i humà.

El museu té un gran fons de patrimoni sacre. En la societat actual, l'art sacre és utilitzat pel cristià per transmetre la fe?

No hi ha dubte que pot ser-ho. És un art produït per a la litúrgia i per a l'expressió de la fe, i per tant acosta a allò que és sagrat. És una porta oberta, tant ahir com avui. Les nostres comunitats creients poden tenir-ho ben present! L'art ens acosta a la Bellesa, i aquesta sempre toca el cor dels homes.

L'art es una eina d'evangelització?

L'art sacre neix orgànicament de la fe i de la litúrgia. En els contextos adequats, és clar que aquest art pot ser una bona eina. Les peces del museu i els seus detalls ens mostren el «buf» del Creador, el sopar pasqual, l'Esperit en l'Anunciació, el naixement de Jesús, la resurrecció del Crist, els rostres de Pere i Pau, el Crist Majestat a la creu, el testimoniatge de sant Martí, sant Domènec que anuncia i reconcilia, la mirada amable de Maria, la tendresa de l'Assumpció, la força de la vinguda de l'Esperit Sant, la penjada en l'Ascensió... El traç de l'artista tenia com a fi motivar l'esperit del visitant. I això pot fer-ho encara avui.

Un dels vostres objectius és oferir a la ciutadania «una visió polièdrica» del museu. Què voleu aconseguir?

Hem d'oferir aquesta visió perquè les obres d'art, a partir d'un origen i d'una identitat, també són polièdriques, com ho és la societat que avui se les mira. En tot museu es poden fer moltes lectures i el Museu Episcopal de Vic no és cap excepció. La gràcia deu ser com motivem que el visitant faci el seu zoom personal i després el gestioni, com l'ajudem a acostar-se a l'obra segons l'edat, la situació, el moment personal, com destaquem el petit detall i alhora oferim claus de lectura significatives per a cadascú. En definitiva, com aconseguim desvetllar que més enllà del dia a dia, amb tota la seva duresa, aquest art ens ofereix finestres per on podem intuir la llibertat i la vida.

Com valora la tasca d'aquest museu al llarg dels seus 125 anys?

El museu ha conservat el seu llegat durant 125 anys en les condicions que en cada moment es creien les millors, l'ha posat sempre a disposició per a la seva contemplació, l'ha estudiat i n'ha fet difusió. Això li ha valgut la categoria de Museu d'Interès Nacional, i gràcies a la complicitat de l'Església amb el país en aquests moments el nostre museu continua aquesta tasca i és pioner a Catalunya des del punt de vista tècnic. Aquesta complicitat ens impulsa a mantenir la integritat de la col·lecció, a continuar fent un treball seriós per mostrar-la amb profunditat i amb autoritat, a obrir-la sempre més i més a tots els públics i a mantenir-nos fidels a la nostra identitat.

Velázquez i Murillo, cara a cara

Sevilla dedica una exposició a aquests dos grans mestres de la pintura

«Immaculada Concepció» (1618), de Velázquez.

«Verge de la Immaculada Concepció» (1670), de Murillo.

Redacció

Madrid
Fotos: Fundació Focus

La Fundació Focus, amb motiu del seu 25è aniversari a l'Hospital dels Venerables, va presentar el 14 de setembre passat al Museu del Prado el projecte expositiu *Velázquez. Murillo. Sevilla*, que va començar a organitzar-se fa dos anys, sota la direcció d'Anabel Morillo, directora general de la Fundació Focus, i del seu equip. Compta amb la col·laboració especial del Museu del Prado i serà la primera exposició de l'Any Murillo que organitza l'Ajuntament de Sevilla. L'exposició obrirà les portes a Sevilla el proper 8 de novembre i estarà oberta fins al 28 de febrer del 2017.

Gabriele Finaldi, director de la National Gallery de Londres i comissari d'aquest projecte proposa, a través de dinou obres provinents de diferents museus nacionals i internacionals, una nova reflexió sobre la relació —ideal més que directa— entre els dos mestres, posant un èmfasi especial en els punts de trobada propiciats per Sevilla,

una ciutat cosmopolita, culta i devota en la qual la pintura era senyal d'identitat. Així mateix, també subratlla les diferències entre ells: Velázquez va marxar a la Cort a la recerca de reconeixement mentre que Murillo es va integrar en l'entramat cívic i religiós de Sevilla. Velázquez va pintar prínceps i déus i Murillo es va concentrar més en marededús i sants.

Finaldi planteja una mirada innovadora sobre les relacions i afinitats de Diego Velázquez (1599-1660) i Bartolomé Esteban Murillo (1617-1682), dos pintors formats amb una generació de diferència a Sevilla, una ciutat que exportava pintura i pintors, i que va arribar a influir en el desenvolupament de l'art a Espanya i fora de les nostres fronteres, tant durant el Barroc com en segles posteriors.

No s'ha pogut comprovar documentalment que els dos pintors es coneguessin personalment perquè només se sap amb certesa que Murillo va viatjar a Madrid el 1658 quan tots dos artistes ja eren molt coneguts i potser Murillo es va interessar pels més de vint quadres que va pintar Velázquez abans de viat-

jar a Madrid, tot i que la major part dels historiadors de l'art creuen que l'autor de *Las Meninas* va tenir una influència limitada en Murillo.

Virtuosisme tècnic

En la selecció de dinou pintures que compondran l'exposició —nou de Velázquez, datades entre el 1617 i el 1656, i deu de Murillo, datades entre el 1645 i el 1680— els visitants podran admirar una intel·ligència pictòrica lluminosa, un gran virtuosisme tècnic i una habilitat natural per arribar a l'essencial de l'experiència humana.

En el recorregut previst es podrà observar el llenguatge directe que Velázquez i Murillo feien servir per representar les dues patrones de la ciutat: *Santa Justa i Santa Rufina*, provinents del Meadows de Dallas, totes dues de Murillo, i la *Santa Rufina* de Velázquez, de la Fundació Focus. Així mateix, el públic contemplarà la innovació de Velázquez en la *Immaculada*, de la National Gallery de Londres, en diàleg amb la de la Fundació Focus, que serà el primer cop que es vegin

juntes a Espanya, i a més la *Immaculada*, de Murillo, del Museu d'Art Nelson-Atkins de Kansas City. I la manera original de representar la intimitat de la llar en dues obres del Museu del Prado, *Adoració dels Mags*, de Velázquez, i la *Sagrada Família de l'ocellet*, de Murillo, totes dues restaurades per a aquesta exposició.

Altres obres que es podran admirar són *Sant Pere Penitent*, de Velázquez; el *Sant Jaume Apòstol*, de Murillo; l'*Autoretrat* de Velázquez i l'*Autoretrat* de Murillo. Amb motiu de l'exposició s'editarà un catàleg que inclourà un assaig del comissari Gabriele Finaldi; un text d'Anabel Morillo, directora general de la Fundació Focus, sobre els eixos temàtics i estratègics del seu programa d'exposicions; un altre sobre les relacions artístiques entre Sevilla i la cort madrilenya, de Javier Portús, cap de Conservació de Pintura espanyola del Museu del Prado, i un estudi sobre la formació, els suports, la tècnica i la utilització del color en tots dos mestres, a càrrec de María Álvarez-Garcillán i Jaime García-Maiquez, tots dos del Museu del Prado.

«Estimats fills! Avui us convido a la pregària. Que la pregària sigui vida per a vosaltres. Només així el vostre cor s'omplirà de pau i d'alegria. Déu us serà proper i el sentireu al vostre cor com un amic. Parlareu amb Ell com amb algú que ja coneixeu i sentireu la necessitat de testimoniar, perquè Jesús estarà en el vostre cor i vosaltres estareu units a Ell. Jo sóc amb vosaltres i us estimo a tots amb el meu amor matern. Gràcies per haver respost a la meua crida.»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de setembre del 2016

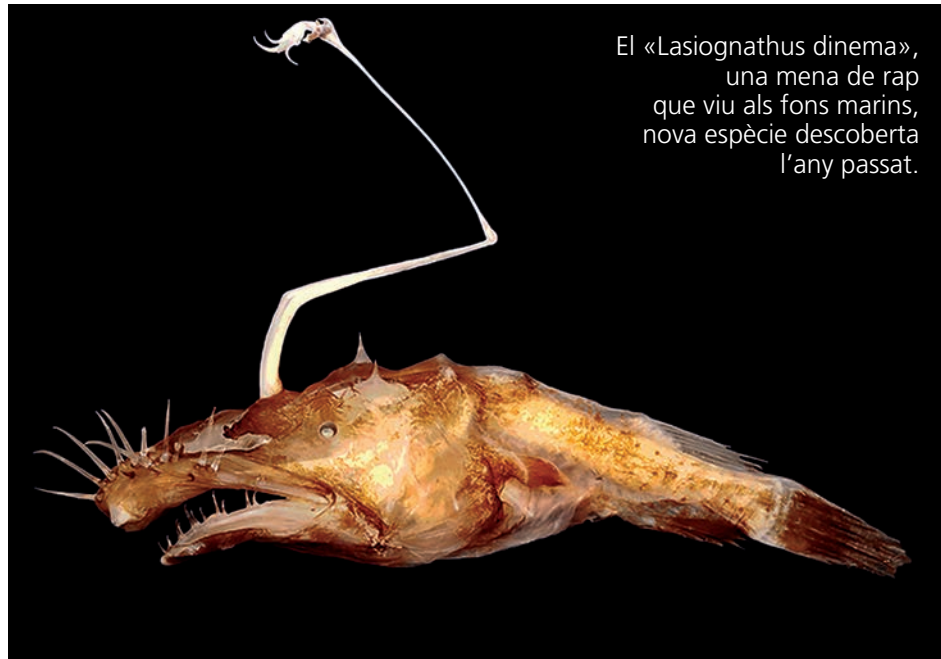
Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Actualitats científiques

Va augmentant el coneixement de noves espècies

La comunitat científica internacional va decidir el 2008 publicar cada any la llista de les noves espècies biològiques descobertes durant dit període de temps. I per ara no ha fallat, és cosa que s'ha anat fent amb puntualitat. La llista es publica cada 23 de maig, que és l'aniversari del naixement de Carl Linné (o Linnaeus), el botànic suec (1707-1778) creador de la nomenclatura científica del nom de cada espècie, que posa en llatí el nom del gènere, seguit de la diferència específica. Així, *Homo sapiens* és l'home.

I em direu, a què ve aquesta comunicació? Què se'n treu, d'una publicació d'això? L'objectiu és cridar l'atenció sobre noves espècies descrites de nou cada any, no tan sols per admirar la riquesa biològica de la Terra sinó també per advertir sobre l'elevada taxa d'extinció i pèrdua de biodiversitat que pateix el nostre planeta. I en aquest fet hi entren tant les espècies existents actualment com les trobades fòssils. No cal dir que de vegades se'n descobreixen

El «*Lasiognathus dinema*», una mena de rap que viu als fons marins, nova espècie descoberta l'any passat.

de molt espectaculars. Per exemple, entre les del 2015 hi ha la troballa de *Pliobates cataloniae*, la «Laia», que, com recordareu (us ho vàrem explicar en aquesta mateixa pàgina el 3 de gener del 2016) va tenir ressonància

mundial. A l'abocador de Can Mata d'Hostalet de Pierola s'hi trobaren el 2011 els seus ossos, uns 70 fragments, que, ben estudiats, permeteren la publicació al cap de quatre anys de com era aquell animal: un simi d'uns 80 cm

d'alçada, que pesava uns 5 kg i que grimpava pels arbres menjant fruita ara fa uns 11,6 milions d'anys. Va ser una de les 10 espècies més importants descobertes el 2015.

I d'espècies vivents descobertes ara, què se n'ha de dir? Us en puc parlar de quatre que són ben interessants: la *Drosera magnifica*, planta carnívora (assimila insectes que es queden presos en una mucositat que segrega), que es troba al cim del Pico Padre Angelo, al Brasil, a 1.530 metres d'alçada i enlloc més. Es troba ja en perill crític d'extinció. La *Chelonoidis donfaustoi*, tortuga gegant de les Galápagos, distinta d'altres que també hi ha en aquelles illes (també en perill d'extinció, només se n'han comptabilitzat 250 exemplars). El *Luiuniscus iuiensis*, una cotxinilla cega i amfíbia en una cova del Brasil. I el *Lasiognathus dinema*, una mena de rap que viu sempre a una fondària de 1.000 metres, amb un òrgan bioluminiscent per damunt del seu cap que es creu que li serveix per atraure les seves preses. Interessant, oi?

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Tradicions remeieres

L'all és bactericida i estimula les defenses de l'organisme

L'all (llat., *Allium sativum*; cast., ajo) es conrea a les hortes des d'època molt antiga. Procedent de l'Àsia central, consta el seu conreu a l'Egipte dels faraons i també a Grècia i a Roma. En època arcaica fou una menja molt popular la salsa anomenada *allada*; una mena d'allioli de gran energia que contenia també mel i mantega i que els militars romans solien menjar abans dels combats bèl·lics.

Pel que fa a les propietats terapèutiques de l'all, des d'època antiquíssima l'all cru s'ha emprat, amb notable eficàcia, com a depuratiu, antireumàtic i, més recentment, també s'usa per reduir el colesterol i per rebaixar la hipertensió. Estudis recents han posat en relleu les nombroses virtuts cardiovasculars de l'all morat, ja que la seva acció antioxidant incideix directament en el cor. L'all cru estimula les defenses de l'organisme (cuit perd propietats, ja que segons una dita castellana: *ajo hervido, ajo perdido*) i és, *ahora, un magnífic antibiòtic natural i un poderós contraverí. En les malalties gripals i en els refredats, la utilització de l'all ajuda a l'expectoració car dissol les mucositats.*

Usat en cataplasmes l'all accelera la cicatrització de les nafres de les cames i, també, en la tradició remeiera dels

caputxins: «Los alls aplicats en forma de emplastre curen las mossegadas de gossos rabiosos y de altre veneno. És contraverí dels rovellons verinosos, i per rebentar un gra, poseu-hi un gra d'all escalivat» (BHC, *Herbas y sas virtuts*, f. 147).

Els hortolans caputxins oferiren algunes indicacions força pràctiques a propòsit de la manera adient de plantar els alls en les hortes conventuals:

«Los alls se plantan a mig novembre, lluna vella. Volen terra seca y no humida ni grassa. Se planten a quatre dits de distància. Entre los alls se pot sembrar llavor de espinachs, que s'hi fan molt bons, y llavor de enciam. Se fan dolços los alls si, al plantar-los, se posa en la terra pinyolada, o bé oliva mòlta o bé morca. Las dents del all se posan per líneas en los caballons o crestalls o eras alomadas, y no convé

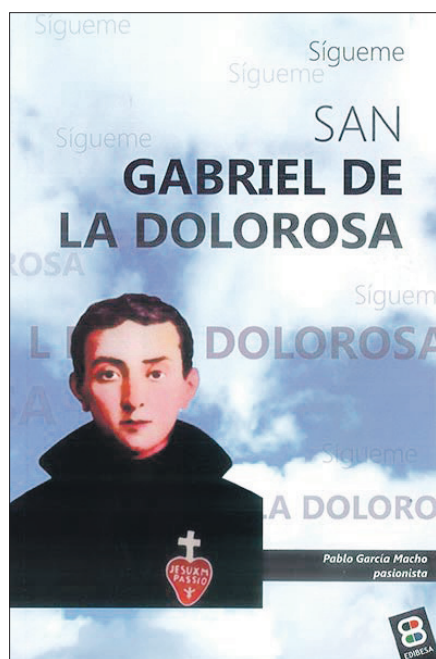

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

regar estas plantas sinó en temps de calor o de molta sequedat» (BHC, *Lo jardiner hortolá*, V-2). Els alls es començaven a plantar d'octubre a abril (segons la comarca), i era força freqüent a Catalunya de plantar-los poc abans de començar l'Advent posant com a límit per sembrar-los el mes de febrer, segons s'indica en les dites populars: «Si vols tenir l'all coent, planta'l per l'Advent» i, també «Per Sant Blay, se sembla l'ay [: all]». Els frares caputxins, tradicionalment, plantaven els alls una mica abans del començ de l'Advent, car els solien sembrar a mitjans de novembre, entorn de la festa de Sant Martí, puix que, segons la dita conventual: «Si vols l'all bo y fi, planta'l per Sant Martí.»

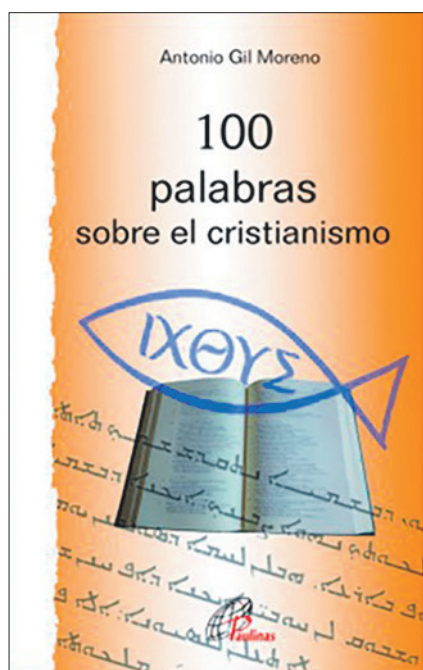
Sobre les varietats de l'all, els més coneguts són els blancs (que es poden conservar més de mig any sense grillar) i els rosats (que duren una mica més, però de menys gust i aroma), tanmateix, els més potents són els alls morats, que arriben més tardanament però són els preferits per la cuina tradicional monàstica i pairal. A l'article vinent tractaré, si a Déu plau, de les nombroses propietats gastronòmiques i terapèutiques de la ceba.

PABLO GARCÍA MACHO
San Gabriel de la Dolorosa
Edibesa, 2016, 136 pàg.

L'objectiu essencial d'aquesta interessant biografia de sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862) —nom religiós de Francesco Possenti— és donar-lo a conèixer a les noves generacions com a «ideal de la perfecció cristiana», en paraules del religiós passionista Pablo García Macho. Canonitzat per Benet XV, és el copatró de la joventut catòlica italiana.

ANTONIO GIL MORENO
100 palabras sobre el cristianismo
Paulinas, 2016, 200 pàg.

Aquest llibre mira d'oferir als lectors el paisatge immens, inabastable i infinit del cristianisme a través de cent paraules. Amb cada paraula (conversió, creu, ecumenisme, fe, misericòrdia, pregària, pau, veritat...) hi va «un murmuri de Déu», un «alè de l'Esperit», una invitació, una raó per viure amb goig, un argument per somriure, una promesa, un testimoni, etc.

JOSÉ R. AYLLÓN
Sophie Scholl contra Hitler
Palabra, 2016, 144 pàg.

En aquestes pàgines s'aprofundeix de manera magistral en les motivacions de Sophie Scholl i dels altres estudiants que formaven el grup clandestí la Rosa Blanca, contra el règim nazi. Ella era l'única noia del col·lectiu. Tenia 21 anys quan va ser detinguda, jutjada i executada. Des de llavors, les pel·lícules, els llibres... sobre la seva figura donen testimoni de la seva victòria rotunda.

ÁNGEL CORDOVILLA PÉREZ
Religión en la escuela
San Pablo, 2016, 40 pàg.

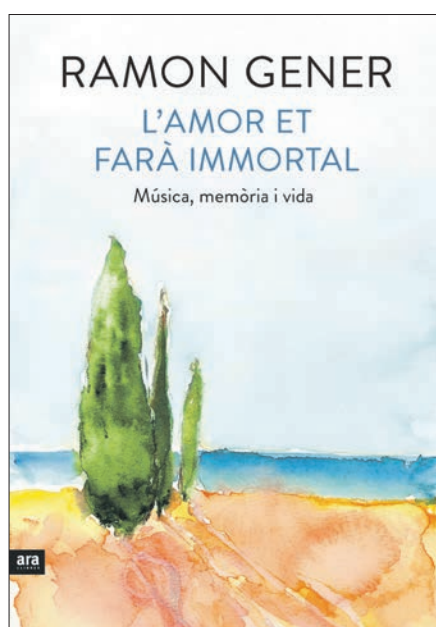
Aquesta obra defensa la presència de l'ensenyament de la religió catòlica a l'escola, com un servei a l'ésser humà i a la societat. Per això, analitza el context actual, la qüestió de fons (la religió en l'espai públic), el pressupòsit del qual es parteix (la realitat de l'educació i de l'escola) i el fet en ell mateix. Una necessitat per al desenvolupament ple de la persona.

JORDI BALLÓ i ALAIN BERGALA
Motivos visuales del cine
Galaxia Gutenberg, 2016, 458 pàg.

Per què relacionem determinades imatges de pel·lícules radicalment diferents, més enllà d'autors, països i èpoques? Perquè ens remetent a motius visuals universals, plurals i ambigus, la qual cosa ha incitat els grans cineastes a adoptar-los, transformar-los i reinterpretar-los. En aquest volum s'analitza l'impacte visual de més de seixanta imatges de les gairebé mil pel·lícules que s'hi esmenten.

RAMON GENER
L'amor et farà immortal
Ara Llibres, 2016, 294 pàg.

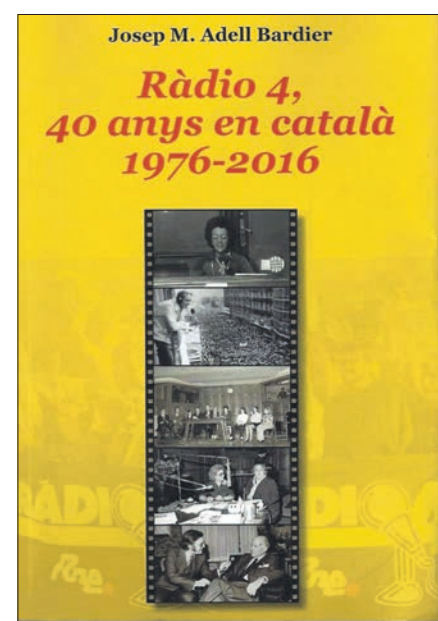
Quan va perdre el seu pare, el divulgador musical Ramon Gener va necessitar endinsar-se en els sentiments que han inspirat els grans artistes de la història. El resultat del seu viatge és aquest llibre, ple de fantasia i veritat, en el qual assistim a l'ocàs inevitable de la diva més gran de la seva època, Maria Callas, o descobrim com a partir de l'inabastable desig d'Hector Berlioz neix la *Simfonia fantàstica*.

HENNING MANKELL
Botas de lluvia suecas
Tusquets, 2016, 400 pàg.

Una nit, Fredrik Welin es desperta quan un incendi arrasa casa seva. Aquest metge jubilat solitari surt d'entre les flames calçat amb unes botes de pluja (totes dues del peu esquerre). Ha de mudar-se a una caravana que pertany a la seva filla. Quan s'escampa el rumor que ell mateix ha provocat el foc, la policia l'interroga, sense arribar a acusar-lo.

JOSEP M. ADELL BARDIER
Ràdio 4, 40 anys en català (1976-2016)
Nautilus, 2016, 316 pàg.

Ràdio 4 ha estat un element fonamental en la història de la radiodifusió a Catalunya. Nascuda el 1976, va esdevenir la primera emissora de ràdio pública en llengua catalana. En aquest llibre es narra, des d'un punt de vista rigorosament cronològic, els quaranta anys de vida de Ràdio 4, sobretot durant la transició i els primers anys de vida democràtica.

Crítica literària

Ficció amb una pàtina de versemblança

Després de les peripècies viscudes a *La biblioteca dels morts*, l'agent retirat de l'FBI Will Piper viu tranquil. S'ha casat amb la seva companya Nancy i tenen un nadó. L'acord de confidencialitat que va firmar amb l'FBI i el *pen drive* que conté la relació de noms, dates de naixement i defunció que li va passar el seu antic company d'Universitat, són el seu salconduit.

Però un dia, una estranya parella li fa un encàrrec: recuperar un dels volums de la biblioteca, que ha sortit a subhasta a Londres. Al principi s'hi nega però decideix acompanyar la parella mentre aquests liciten pel llibre des de Nova York. Aconsegueixen comprar el llibre i, quan el reben, troben entre les guardes un document antic que planteja una sèrie d'endevinalles; sembla una recerca del tresor. A Piper li pica el cuquet de l'aventura i finalment decideix acceptar la feina. Es trasllada a Anglaterra, a la casa senyorial on viu l'ancià lord, anterior propietari del volum, i la seva néta, i amb aquesta intenta desentranyar l'enigma. El que no es podia imaginar és que els guardians li segueixen la pista i que l'encàrrec innocent posarà en perill la seva vida i

GLENN COOPER
El llibre de les ànimes
Alisis, 2011, 416 pàg.

la de la seva família.

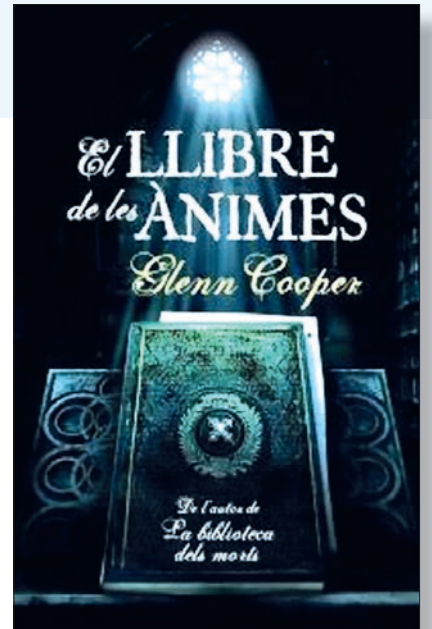
Al mateix temps, a l'illa de Wight, l'any 1334, l'abat Fèlix, abat de l'abadia de Vectis, veu propera la data de la seva mort i decideix escriure una carta en la qual explica tot el que va passar, fa segles, a l'abadia amb un conjunt d'escribes pèl-rojos i l'estranya biblioteca que van produir.

El més destacable d'aquesta novel·la ha estat per a mi la introducció, com a personatges secundaris, de personatges reals coneguts de tothom. Joan Calví, Nostradamus o Shakespeare es passen entre aquestes pàgines. I no tan sols com a autors esmentats, sinó com a protagonistes autèntics. Secundaris, però protagonistes. Alternen, braç a braç, amb altres personatges de la novel·la. La veritat és que el seu paper està tan ben encastat en la història que sembla com si realment hagués conegut els llibres famosos. Per què Calví no va poder llegir un dels volums perduts

i amb això canviar la forma de pensar sobre el destí i la predeterminació? I pot ser cert que Shakespeare a *Molt soroll per no res* ha descrit una escena com la que ell mateix desenvolupa en la història com un dels posseïdors del llibre? Evidentment, tot és ficció però l'autor hi dona una pàtina de versemblança que fa que, si creiem en l'existència de la biblioteca, sens dubte també creurem que aquests homes famosos van estar influïts per ella.

«El destí final de la humanitat està escrit, però només alguns ho saben. Què faries si sabessis la data de la fi del món?»

L'autor, Glenn Cooper, va créixer a Nova York, es va llicenciar en arqueologia amb menció honorífica per la Universitat de Harvard i en medicina per l'Escola de Medicina de la Tufts University. Actualment, a més de guionista i productor, és president d'una empresa de biotecnologia de Massachusetts. A

més, ha escrit una mena de relat, complementari de la trilogia que es titula *La hora de la verdad* i que podeu trobar en *ebook* en qualsevol plataforma: a més, de forma gratuïta així que no teniu excusa per no llegir-lo.

Joan Manel Gutiérrez Delgado
Llicenciat en Filosofia i Dret
horuslive@live.com

Crítica cinematogràfica

Els propis monstres

UN MONSTRE EM VE A VEURE

DIRECTOR: Juan Antonio Bayona

INTÈRPRETS: Sigourney Weaver, Felicity Jones, Lewis MacDougall, Liam Neeson

MÚSICA: Fernando Velázquez

GÈNERE: drama fantàstic
108 minuts / Espanya, 2016

L'esperada i nova pel·lícula de Juan Antonio Bayona tanca una trilogia sobre la relació maternofilial que va iniciar amb *L'orfenat* i que va continuar amb *Lo imposible*. Bayona presenta ara *Un monstre em ve a veure* el guió de la qual està inspirat en una novel·la il·lustrada de Patrick Ness.

Conor (Lewis MacDougall) té tretze anys («Massa per ser un nen i pocs per ser un home»). Set minuts després de cada mitjanit té un malson en el qual una veu el crida des del cementiri proper que veu des de la seva finestra. Al costat del cementiri hi ha una petita església i un arbre mil·lenari que es transforma en monstre davant dels ulls atònits d'en Conor. Acompanyat d'aquesta criatura d'aparença monstruosa, Conor viu l'aventura de reconèixer les seves pors, enfrontar-s'hi i afrontar el seu pitjor malson, la seva pròpia veritat, la que sempre oculca i a la qual no hi fa front.

Al noi no li falten motius per viure aterrit davant la seva vida: els pares es-

tan separats, la mare està molt malalta de càncer, tot indica que haurà d'anar a viure amb la seva àvia, adusta i freda; a més, al col·legi viu un assetjament permanent que el porta a la por i a tancar-se en ell mateix, en els seus dibuixos i en les històries fantàstiques que han quedat al seu cor i que el monstre li

recorda.

Estem davant d'una pel·lícula intimista i profunda que es mou amb habilitat entre el melodrama i la fantasia. La interpretació és excel·lent, continguda i intensa. Brillen especialment Sigourney Weaver, Felicity Jones, i particularment cal subratllar la feina del jove Lewis MacDougall en el paper del petit Conor.

En aquest intimisme del relat hi té un paper extraordinari la fotografia. Els claroscurs exteriors es converteixen en metàfora de la vida, que sempre és ambigua i que regala alegria i penes; el disseny dels interiors és magnífic, les cases, els rellotges, els dibuixos, els records, els objectes agafen protagonisme per ells mateixos i parlen de tot el que acumulem en la nostra existència;

viure es converteix en el fet d'amuntegar objectes que ens recorden el que vam ser, el que som i el que estem cridats a ser; en Conor aprèn que destruir els objectes no ens fa fugir de les nostres pors.

Però Bayona també es maneja d'una manera extraordinària amb les escenes

fantàstiques: el monstre, la destrucció, els efectes especials estan molt bé i sempre al servei de la història.

D'altra banda, hi ha un tema incensant en el film: la narració d'històries com a element de construcció de la pròpia personalitat. El monstre li recorda que no hi ha bons o dolents químicament purs, tots els éssers humans som febles i ambigus, capaços del millor i del pitjor.

La malaltia de la mare porta el noi (i per tant, l'espectador) a recordar que és molt dur enfrontar-se a la mort dels éssers estimats; és tan inevitable que tard o d'hora cal enfrontar-la. Viure és perdre les persones que estimem i anar acumulant objectes que ens les recorden. I en aquests moments sublimes de la mort dels éssers estimats ens enfrontem a la veritat més profunda de nosaltres mateixos, a la veritat més monstruosa.

Aquesta veritat ens diu que l'amor pot donar sentit a la vida. Necessitem dir-nos que ens estimem, necessitem donar-nos, necessitem descobrir què tenim en comú amb les persones que ens són distants per trencar intoleràncies.

Per si encara fos poc, tota aquesta reflexió oberta a mil suggeriments està admirablement musicada per Fernando Velázquez, que ha elaborat una banda sonora inspirada absolutament genial.

Bonica, original, lírica i suggeridora, *Un monstre em ve a veure* es converteix en una proposta cinematogràfica molt interessant. Un film amb ànima.

Josan Montull
Salesià

Des del carrer

Leticia Soberón, membre de la Secretaria per a la Comunicació del Vaticà

«El Papa és notícia i sap ser-ho de manera natural»

Rosa María Jané Chueca

La psicòloga i experta en comunicació Leticia Soberón, i col·laboradora de *Catalunya Cristiana*, forma part del nou dicasteri vaticà Secretaria per a la Comunicació. Es tracta d'un organisme instituït pel papa Francesc el 27 de juny del 2015 per reestructurar «totes les realitats que s'han ocupat de la comunicació», per «respondre millor a les exigències de la missió de l'Església». Així, Soberón, en un equip de 16 persones, s'encarregarà de renovar el sistema comunicatiu del Vaticà per afrontar els nous desafiaments d'avui.

Quina serà la seva aportació en aquest organisme vaticà?

Cada membre aporta el seu saber i la perspectiva del seu àmbit cultural i eclesial. El meu és l'hispano i llatinoamericana. Així i tot... és difícil saber-ho ara! Com que és una entitat de nova creació i amb uns grans desafiaments organitzatius per afrontar, cal suposar que el paper dels membres serà especialment significatiu per impulsar una transformació—que també és cultural—en els mitjans vaticans. Fins ara els membres solien ser únicament cardenals i bisbes; els laics eren cridats a tot estirar com a consultors. Per això el nomenament de tres laics membres expressa un desig del Papa de comptar també amb el saber i l'experiència dels professionals des de dins mateix de la nova Secretaria. Una defensa i un honor per a nosaltres, que ens compromet a fons!

I dels tres laics nomenats, dues dones...

Una premissa: no m'agrada idealitzar les dones; som éssers humans amb virtuts i defectes com qualsevol. Però el papa Francesc sap que també podem aportar molt i que fins ara no ha estat possible; per això ens incorpora perquè ho fem i confia que els altres bisbes facin el mateix. Joan Pau II ho expressava ja fa anys, quan ens convidava a contribuir amb el «geni femení» a les tasques quotidianes—també en la gestió i la coordinació— dins l'Església. Per a nosaltres,

aquests nomenaments són una carícia del Papa; és un gest de confiança que ens confirma en la fe i l'esperança. El seu gest evoca el Senyor Jesús, que va ser el primer defensor i impulsor de les dones com a interlocutores vàlides i participants actives de la seva missió en el món. Personalment em sento plena de gratitud i rebo aquest nomenament com un do i un estímul que ens convida a ser més coherents amb l'Evangelí, més adultes, dones noves i corresponsables que caminen

«L'Església ha d'exercir una comunicació de l'Evangelí autèntica, coherent»

i treballen amb els seus germans en senzillesa i veritat.

Com es renova l'estratègia comunicativa del Vaticà?

Mons. Viganò i Mons. Lucio Ruiz lideren amb un gran esforç aquest procés, que va ser dissenyat en les seves línies fonamentals per la primera comissió—coneguda com a comissió Patten—i concretat en els detalls per la comissió següent, presidida per Mons. Viganò mateix. El canvi és profund. No només s'articulen en una nova realitat les estructures de gestió d'uns mitjans que estaven separats entre ells; es tracta d'una transformació cultural profunda que actualitza la manera de fer de la comunicació vaticana, des d'un paradigma modern (vertical i per compartiments estancs) a un de digital (en xarxa, col·laboratiu, àgil i centrat en els usuaris).

Quin estil de comunicació vol el papa Francesc?

El Papa és notícia i sap ser-ho de manera natural. El que vol el Papa és que les persones es trobin realment amb Crist. Per això l'Església ha d'exercir una comunicació de l'Evangelí que sigui autèntica, coherent, transfigurada per la misericòrdia d'un Déu que és Amor. Altrament no transparentem Jesús! Una comunicació honrada i fidel a la veritat; gens frívola, i sí alegre. Una comunicació eloqüent i valenta, propeera a la realitat dels qui més pateixen, per portar-los consol i atenció. Tota la professionalitat dels treballadors i periodistes dels mitjans vaticans es posarà al servei d'aquest estil comunicatiu, facilitat pel món digital.

L'Església i l'Evangelí, han trobat el seu lloc al continent digital?

Ens movem amb facilitat en la cultura digital perquè uneix la comunicació oral amb la icònica, a més de la textual. L'Evangelí és gest, és bellesa, és proximitat, és paraula. En el món digital, fluid, interconnectat i creatiu, l'Església s'hi sent còmoda perquè és tot això. Però encara hem de fer molt de camí. Continuem aprenent! I la Secretaria per a la Comunicació serà una guia excel·lent en aquest camí de futur.

Rauxa

Sense vincles

Eduard Brufau

L'home sempre corre el risc de patir una vivència fragmentada de la realitat. Quan l'existència transcorre d'aquesta manera, en lloc de percebre el món com un tot cohesionat, apareix aleshores com una realitat descomposta, caòtica; en aquesta visió, el present se sosté per ell mateix, sense relació amb el passat, i no hi ha vincles de cap mena entre cadascun dels elements de l'existència. També les persones esdevenen així éssers isolats, reclosos sobre ells mateixos, sense contacte amb la resta del món.

Quan això succeeix, un paisatge natural és incapaç de despertar res en l'ànima humana, encara que se sigui un ecologista convençut; els textos més sublimes de Sòfocles

són rebuts amb una indiferència glacial fins i tot per gent docta; i els textos dels Pares de l'Església o del mateix Evangelí ja no són fletxes que travessin el cor del cristià, sinó tan sols instruments eficaços al servei de la doctrina i la moral, documents destinats a ser analitzats acadèmicament o un útil compendi de màximes sapiencials per reforçar els propis arguments en una conversa. Incapaços de captar que hi ha un vincle íntim entre nosaltres i el món on vivim, tot ho percebem com una realitat estrictament exterior a la nostra persona. Podem sortir d'aquest estat de prostració, però a condició que no hàgim perdut la capacitat de plorar la nostra desgràcia.